

ISABEL BILBAO

EL CAMÍ ÉS LA META

Hans D. Zingraff

2 0 2 3

LLOTJA DE SANT JORDI

ISABEL BILBAO

EL CAMÍ ÉS LA META

Hans D. Zingraff

2 0 2 3
LLOTJA DE SANT JORDI

ÀREA DE CULTURA / AJUNTAMENT D'ALCOI

President: Antoni Francés, Alcalde d'Alcoi

Coordinació: Elisa Guillem, Regidora de Cultura

ARTS PLÀSTIQUES / *CONSELL ASSESSOR:*

A. Alberola	M. Conca	M. Navarro
E. Balaguer	C. Cortés	S. Pastor
A. Beneito	C. Dalfó	C. Perelló
S. Bofill	D. Giralt	J. Sou
M. Boix	M. Guillem	J. Tormo
J. Botella	R. Juan	F. Ventura
N. Cadenes	C. Jorques	F. Verdú
R. de la Calle	V. Luna	V.M. Vidal
J. Castejón	J. Maluquer	S. Vilaplana
F. Castro	X. Montllor	M. Zingraff

DIRECCIÓ:

Antoni Miró

© Dels autors

© AMB-Disseny

© Ajuntament d'Alcoi

Maquetació: Servicios Gráficos Kenaf, s.l.

Impressió: Industrias Gráficas Alicante, s.l.

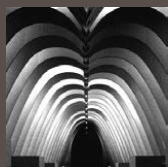
Correcció: Gabinet de Normalització Lingüística d'Alcoi

ISBN 978-84-16186-46-4

Depósito legal: A 645-2023

AJUNTAMENT D'ALCOI

LLOTJA DE SANT JORDI

ELS AUTORS CEDEIXEN VOLUNTARIAMENT ELS DRETS DE REPRODUCCIÓ

E L C A M Í É S L A M E T A

*«Cada quadre és important
per al pròxim, per a inspirar la
pròxima idea.*

No m'agrada repetir situacions»

Hans D. Zingraff

Se celebra en aquesta ocasió, sota la impressionant estructura projectada per Santiago Calatrava per a la ciutat d'Alcoi, la Llotja de Sant Jordi, una gran exposició de l'artista alemany establert a Dénia, Hans Dieter Zingraff gràcies a la Càtedra Antoni Miró de la Universitat d'Alacant i l'Ajuntament d'Alcoi. Conflueixen en aquesta els èxits obtinguts en els últims anys, no tan sols pel que fa a premis, distincions i reconeixements, fruit de l'activitat creadora de Zingraff, reflectida en la seua trajectòria biogràfica, sinó pel que fa als èxits personals aconseguits en el seu propi estudi, on es plasmen les idees amb què arma i desarma la realitat, li dona la volta i pren decisions.

La primera etapa alemanya

Nascut a Karlsruhe, Alemanya, en 1947 i fill del propietari d'una empresa de revisions electrotècniques, es va veure abocat pels seus pares a estudiar enginyeria, però la idea de treballar sempre subjecte a les lleis específiques de la física, la mecànica i la tècnica, tallava les ales a la seua creativitat, ja en aquells dies florent, per la qual cosa va decidir passar-se als estudis de Belles Arts. Més amic dels llapis de colors i de les pintures que de la pilota de futbol durant la seua infància, ja amb 15 anys el seu professor es va prendre de debò l'interés de Zingraff per la pintura i va encoratjar el seu camí en eixa direcció. En 1969, el seu nou mestre Dieter Rick, de la Kunst Akademie de la seua ciutat, es va encarregar de mostrar-li els recursos de la plàstica i els exercicis de dibuix necessaris per a poder avançar en el món de la investigació artística.

Durant un temps treballa la pintura en blanc i negre, per consell del seu mestre, se centra en el joc de plans i perspectives i avança en el domini de l'execució constructiva, punt central i recurrent al llarg de tota la seua carrera posterior. Al principi treballa amb la figura humana i els objectes, però un temps després s'interessa sobretot per l'arquitectura com a element inspirador de les seues composicions. La figuració, sempre vista a través de la mirada de Zingraff, aleshores té un paper important en la seua obra, pintada al principi i més tard incloent-hi la fotografia mitjançant el collage.

Zingraff s'aficiona en aquells dies a crear espais imaginaris, i va fer que els seus visitants experimentaren la sensació d'entrar en un lloc fictici, sense punts fixos de referència, la qual cosa provocava que la percepció d'aquest espai s'adaptara al moviment natural de les persones. La seua expressió no recau en l'anècdota de mostrar els clàssics artificis davant els quals solem admirar-nos pel seu enginy, però que, al cap i a la fi, són previsibles i estàtics. No es tractava d'un trompe l'oeil de perspectiva purament tècnica; l'enginy anava molt més enllà. D'aquesta manera va pintar primerament l'escala de la casa dels seus pares i més tard la de la casa de la seua germana.

L'arribada a Espanya i Mona Zingraff

La lectura tant literària com filosòfica, la poesia i la música li són de gran inspiració i es fa un gran aficionat al jazz. Viatja al Brasil, Itàlia, França, Iugoslàvia, Grècia i Turquia. Aterra a Alacant en 1972 seguint la pista d'un anunci publicitari alemany que ofería habitatges a Dénia. Sense parlar espanyol, s'instal·la en una de les torres al

costat de la muntanya del Montgó, lloc màgic que acaba en el far del Cap de Sant Antoni. La immediatesa de la mar Mediterrània i la seua vista «resumia per a mi les impressions dels meus viatges» ens diu Zingraff. Més tard compra una parcel·la amb vistes a la ciutat de Dénia i a la costa. En 1973 coneix la que seria la seua esposa, Mona.

Malgrat instal·lar-se a Espanya, Zingraff mai no perd contacte amb Alemanya, on exposa regularment. Les galeries, després de la mort de Franco, prefereixen mostrar els artistes espanyols en l'exili o aquells que han sigut crítics amb la dictadura. La sala de la Caixa d'Estalvis Provincial d'Alacant a Dénia (CAPA) és una oportunitat important per a Zingraff per a enlairar-se a Espanya. Trenta-sis obres entre 1973 i 1979 s'exposen a la CAPA i és Mona Zingraff, persona fonamental en la vida i la trajectòria professional del seu espòs, la que explica l'obra als visitants: pintures i collages amb elements, com ara fotografies de carrosseries, dibuixos tècnics, altaveus o insectes, que formen la col·lecció. L'exposició és un èxit. L'any següent exposa en l'emblemàtica galeria Cànem a Castelló, on dues dècades més tard, l'any 2000, inauguraria el nou espai i la celebració dels 25 anys de la galeria amb una gran exposició individual d'un abast mediàtic molt important. El Museu d'Art Contemporani de Vilafamés inclou Zingraff en la seua col·lecció en 1980 i en 1987 el convida a realitzar una gran exposició. En 1998 ho fa al Museu Provincial d'Albacete. Les exposicions al nostre país se succeeixen.

En 1986 Mona obri la seua pròpia galeria. Acudeix a fires internacionals, organitza tertúlies, vesprades musicals i congrega intel·lectuals i aficionats a l'art i la cultura. Organitza exposicions dels artistes espanyols més rellevants del panorama contemporani: Gerardo Rueda, José Luis Gómez Perales, Salvador Victoria, Antoni Miró, Ana Peters, Toño Barreiro, Molina Ciges, Carlos Evangelista, Tomás García Asensio, Aurelia Masanet, Jaume Rocamora, Iñaki Ruíz de Eguino, Waldo Balart o el jove Ramón Pérez Carrió. I de Zingraff. En contacte amb l'obra de tants creadors, Zingraff, que té ja marcat el seu camí creatiu, ja no està sol a Dénia. Pot confrontar el seu treball amb el d'altres col·legues que, sens dubte, li aporten confiança i decisió per a continuar innovant.

Treball i èxits

En 1984 i 1985 rep sengles premis al Saló de Tardor de Madrid, tercera i segona medalla, respectivament. A aquests s'afegeixen altres premis, diplomes i distincions, fins a catorze, i entre aquests el premi Eusebio Sempere de 1998, la distinció del Consell Superior d'Esports, el premi d'Arts Plàstiques de la Diputació d'Alacant en el 2005 i 2006, la Medalla d'Honor de l'OMJET (Organització Internacional Mediterrània de Periodistes i Escriptors de Turisme) rebuda al Caire en 1994 i dues distincions del Ministre de Cultura d'Egipte, en 2003 i 2008, país amb el qual té una relació molt especial ja que ha sigut també convidat a exposar tres de les seues obres en la 12a Biennial del Caire. La Biennial, de gran prestigi internacional, va tindre lloc del 12 de desembre de 2010 al 12 de febrer de 2012 sota el patrocini de l'estat, quan era llavors president Mohammed Hosni Mubarak i Farouk Hosni el ministre de Cultura.

Els acreditats crítics d'Art José Castro Arines, Antoni de Santiago, Julia Sáez-Angulo, Julio Herranz Benito, José Garnería, Francisco Mall Menchón, Gisela Scherer, Carmen Pallarés, Javier Rubio o Claudia Peter, entre altres, han estudiat i escrit sobre l'obra de Zingraff al llarg d'aquests anys. Malgrat la seua procedència alemanya, Zingraff figura entre els artistes plàstics espanyols més rellevants, com ara Amador, José Luís Gómez Perales, Caruncho, José María Iglesias, Santonja, Soto Mesa, Cruz Novillo, Miguel Alberquilla o Feliciano, etc. És, a més, un dels hereus més brillants del Constructivisme europeu iniciat en 1920 pel rus Tatlin i continuat pels artistes seguidors dels grups de Der Stijl i la Bauhaus. La seua projecció internacional es reflecteix en col·leccions, museus, pinacoteques i funda-

cions en les quals figura la seua obra: Fundació Camilo José Cela, Iria Flavia, (Padrón, La Corunya); Museu de Gravat Espanyol Contemporani i Museu del Constructivisme Espanyol, tots dos a Marbella; Museu de Guinea Equatorial; Pinacoteques de l'OMJET a Tunísia i el Caire; Col·lecció Mohsen Shaalan, el Caire (Egipte); Museus de la Rioja, d'Elx, el Provincial de Càceres, Museu de la Rioja a Logronyo, Diputació d'Alacant, Museu d'Art Contemporani de Vilafamés, o galeries com Palais Munck de Karlsruhe (Alemanya), entre moltes altres.

L'evolució

Amb cada línia, color o pla, amb els objectes buscats (*l'objet recherché*) més que trobats (*l'objet trouvé*), als quals ell imagina integrar en les seues obres de mil maneres, Zingraff persegueix una finalitat visual en el seu sentit artístic més pur. Construeix a partir de rectes juganeres que se secunden i es desdiuen les unes a les altres i, de la mateixa manera, les complementa, d'una banda, amb llums que s'enceguen mútuament i, d'una altra, amb ombres que, com en un complot, apareixen furtivament allà on més alteren la comprensió de la mirada. L'afany de l'observador per desxifrar el que està veient li produeix una expressió d'intriga i reflexió. Mentrestant, a través de les seues obres, Zingraff ho observa, ens observa, amb un somriure burleta, perquè finalment aconseguix immiscir-nos en el seu joc.

Amb el nou mil·lenni, Zingraff torna a fer un pas més en les seues composicions. Abandona les llums pintades provinents de fonts no localitzables i entra en el camp dels jocs de llum i d'ombra tridimensionals creats de manera real per les planxes de fusta superposades, diferents entre aquestes en grandària, forma i posició. Els raigs de llum ixen, a vegades, des dels llums situats darrere de les mateixes peces.

En el Museu de l'Antiga Estació, l'Ajuntament de Dénia presenta en el 2002 una retrospectiva de Zingraff en la qual es mostren més de quaranta obres. Tubs fluorescents, obres amb diversos plans compositius volats els uns sobre els altres i la ja ineluctable presència del collage conformen una nova etapa. En 2007 exposa al Centre d'Art Atlàntica de la Corunya. En 2008 exposa a Berlín a la IB Galerie. En 2009, en la gran exposició al Castell de Santa Bàrbara a Alacant, Zingraff posa de manifest el complet abandonament de la superfície i el format, que es retalla a favor de la llibertat d'opcions constructives. Arrere queden les obres de caràcter surrealista i de reflex social que restaven independència als plantejaments plàstics. Arrere queden també les línies corbes, la bidimensionalitat del suport pictòric i les representacions arquitectòniques figuratives. I ens diu:

«Hi ha construcció, però hi ha elements més sensibles. Amb el temps em vaig dirigir cap a la línia, el volum, el color, l'element monocrom, el collage integrat com un altre material més... És com els actors d'interpretació: cada actor té la seua personalitat i el seu paper, cada un es combina amb l'altre per a crear l'obra.»

Cada quadre és diferent... a vegades vull utilitzar el color, la perspectiva, a vegades vull usar una forma. La solució arriba treballant després, malgrat somiar moltes vegades abans com resoldre-la.

Cada quadre és important per al pròxim, per a inspirar la idea següent. Per exemple, la idea d'eixir-me'n del format va vindre d'un somni. La llum va ser la causa que n'eliminara el fons. Vaig executar una obra que consistia en dues peces que es comunicaven per mitjà d'una llum entre elles per a l'exposició a la Galeria Atlàntica de la Corunya. Va ser el primer quadre així. Les mateixes formes demanaven llibertat, eixir-se'n del format i evitar el fons. La perspectiva entrava com un nou element, com un nou actor amb la seua personalitat, no tan sols com un instrument. De la mateixa manera que la línia i la relació entre ells. Així, sempre s'ocasiona una nova situació. No m'agrada repetir situacions. L'artista, però també l'espectador, han de solucionar en cada obra un nou problema.»

La doble dimensió a l'extrem

Després d'aconseguir l'objectiu i obtenir l'aprovació de la crítica, o l'acceptació del públic, o ambdues, Zingraff mai no instal·la la seua obra en una fórmula tancada. Per contra, idea, inventa i optimitza contínuament les seues creacions, s'exigeix noves solucions i s'endinsa definitivament en l'espai. No per a crear una escultura, sinó per a portar la pintura, la doble dimensió a l'extrem. Apel·la a la curiositat i a la capacitat analítica de l'espectador i vol divertir-lo, enganyar-lo, mostrar-li un joc estètic i delectable, intel·ligent, que pugui continuar resolent-se eternament; exigent amb l'atenció de la nostra mirada, que es veu abocada a insistir sobre la imatge una vegada i una altra.

Mentre treballa, Zingraff cerca l'equilibri a base de longituds de línia, superfícies de plans, la seua estudiada col·locació dels uns sobre els altres, les àrees de color i els elements estranys al suport, que ell integra per a assenyalar conjuncions, creus o espais de repòs compositiu. El volum es torna protagonista, i s'ho mereix. És molt més plàstic, més atractiu, menys fred. L'obra pictòrica es transforma i sense perdre la màgia del que anomenem pintura, roba a l'escultura el seu poder d'integració en l'espai. A l'escultura la podem observar, envoltar i tocar. Ens guanya pel seu poder de convenció, pel seu efluvi de realitat física, corporal. La pintura, no obstant això, és un artifici en el qual conflueix l'engany del pintor amb el desig de l'observador de creure en el que veu. Zingraff no es conforma ni amb la seducció de la segona ni amb el control de l'espai de la primera. Ho vol tot.

La il·lusió òptica que es genera no tan sols envaeix l'espai físic corresponent a les dimensions de l'obra, sinó que s'estén cap a l'espectador i l'embolica visualment i intel·lectualment. Esta interrelació biunívoca creix progressivament a mesura que l'observador es deixa atrapar per l'obra. A través de tots els estudis i investigacions que ha realitzat al llarg de la seua trajectòria, les possibilitats de fer sorgir allò nou, allò revolucionari, allò inextricable, han anat succeint-se i ampliant-se amb cada obra nova.

8

Moviment: ritme i velocitat

Zingraff és un productor pausat i escrupolós que juga sempre amb la nostra percepció visual i cognoscitiva. Necessita sorprendre's a ell mateix amb un nou enigma. La gran qualitat, la cura especial i la delicadesa amb què treballa, la utilització de diversos plans pictòrics superposats, els efectes de prop i lluny a través del color i la llum, interfereixen a l'obra, a més, ritme i velocitat. Les perspectives, juntament amb el color de cada pla constructiu es combinen de manera il·lusòria i conformen arquitectures impossibles plenes de suggeriments esquius i de sensacions inquietes plenes de moviment. Cada element té vida pròpia i desprèn una energia de sentiment positiu. A pesar que desmunta la realitat i l'acobla de nou per a buscar una tensió interessant entre pols oposats, el seu desig és conferir a l'obra una emoció enriquidora per a l'espectador, dotar-la d'una empenta de força expansiva que aporta amb ella una grata sensació constructiva, en lloc de destructora.

El sistema

La seua inequívoca passió pel *collage*, per la integració de fotografia i altres elements aliens a la pintura en l'acoblament del quadre, es nodreixen d'imatges mutilades i descompostes, decés emissors de feixos màgics de llum pròpia, carcasses de vedes, llistons de fusta o cintes de paper. En les seues últimes obres aquests elements s'integren de manera fins i tot més subtil, perquè la seua subjecció i encastament es realitzen a través del revés de l'obra, la part posterior que veiem, està pulcrament tractada. Cada estructura està pensada per a proporcionar lleugeresa i alhora ser

efectiva com a suport de les planxes i dels altres elements de l'obra. És un treball artesà que evoluciona per darrere en paral·lel amb la creació en el revers. Zingraff explica:

«Tinc un sistema. L'obra ha de començar de darrere cap avant. La idea es fa visible sempre al final».

Interessat en les possibilitats que ofereix la tècnica, instal·la pantalles digitals en les seues obres i fins i tot projectors d'imatges per a intervindre les parets, els objectes que es troben instal·lats sobre aquestes i els altres elements constructius o decoratius de l'espai. Aconsegueix dotar les seues obres de lleis físiques pròpies. La imatge digital seqüenciada es converteix en una nova fórmula de *collage* en moviment que és possible variar, a més, gràcies a la càrrega del dispositiu amb arxius de diferents continguts, fins i tot personalitzables en alguns casos dins de les possibilitats donades pel mateix Zingraff. Transforma una gran part dels principis que tradicionalment caracteritzen les arts: durabilitat, immobilitat i conservació del seu estat o perdurabilitat. Hans Dieter Zingraff ha trencat això. Sense fer transbord cap al vídeo, la *performance* o l'escultura mòbil. Ha evitat fer de la tècnica la protagonista i ha confeccionat una nova expressió plàstica que no acaba amb el concepte de pintura, sinó que l'actualitza i el posa a l'avantguarda de les seues possibilitats estètiques.

El camí és la meta

Finalment, Zingraff declara que té idees per a la música, la imatge fotogràfica i el tractament de captura i intervenció d'imatges. Afirmar que el digital no és la base ni el principi del seu treball i assegura que està obert a la necessitat que pugui ser un altre actor de les seues obres en el futur. La instal·lació de la seua columna de projecció sobre les escales de la Llotja de Sant Jordi constitueix una reinicialització visual sobre eixe escenari arquitectònic.

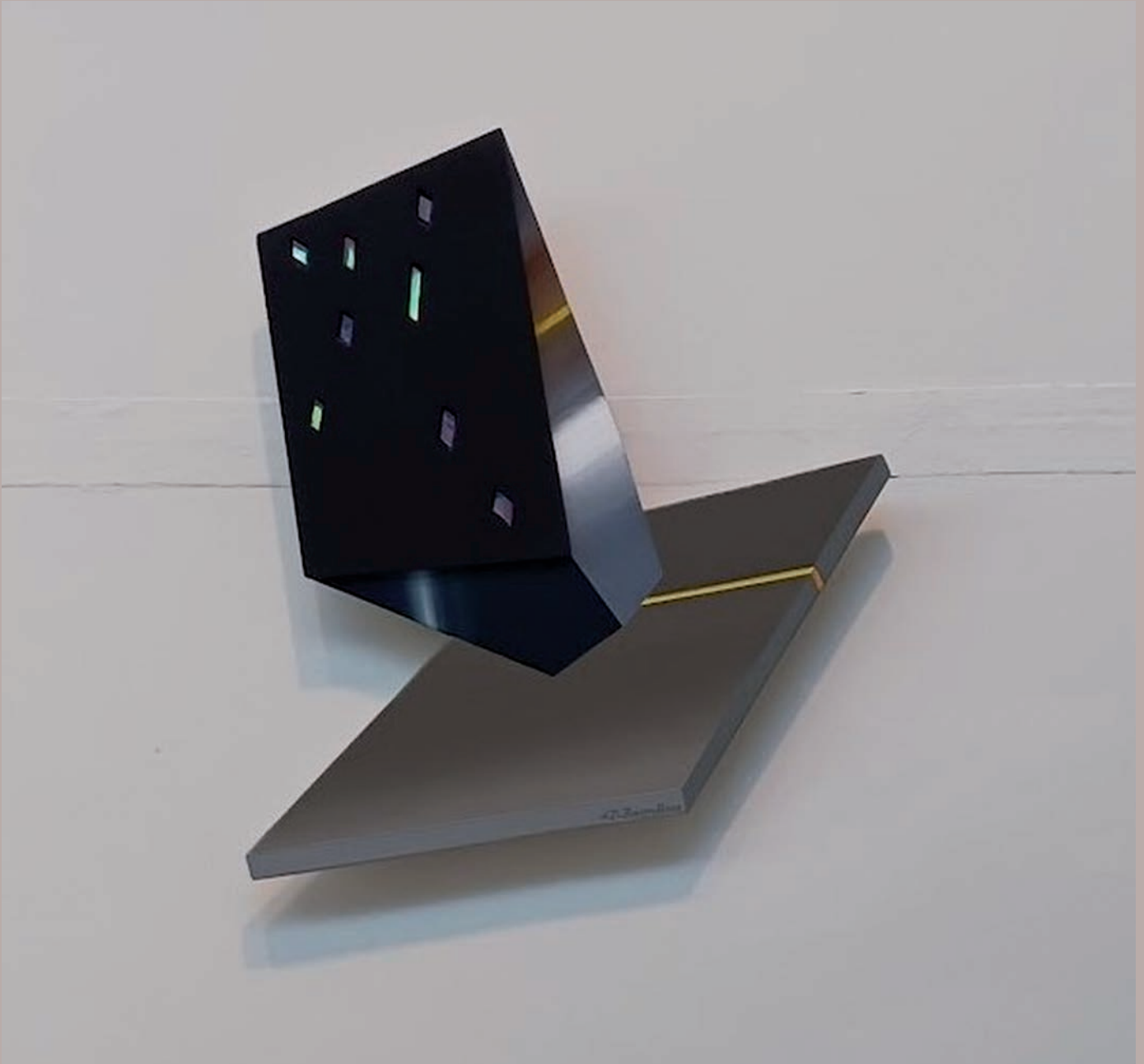
«Les idees poden ser infinites. L'important és que m'interessin. Cada moment de la vida et dona una perspectiva de les coses. Hi ha màquines ara que abans no existien.»
Hans D. Zingraff

Isabel Bilbao
Llicenciada en Història de l'Art i Galerista

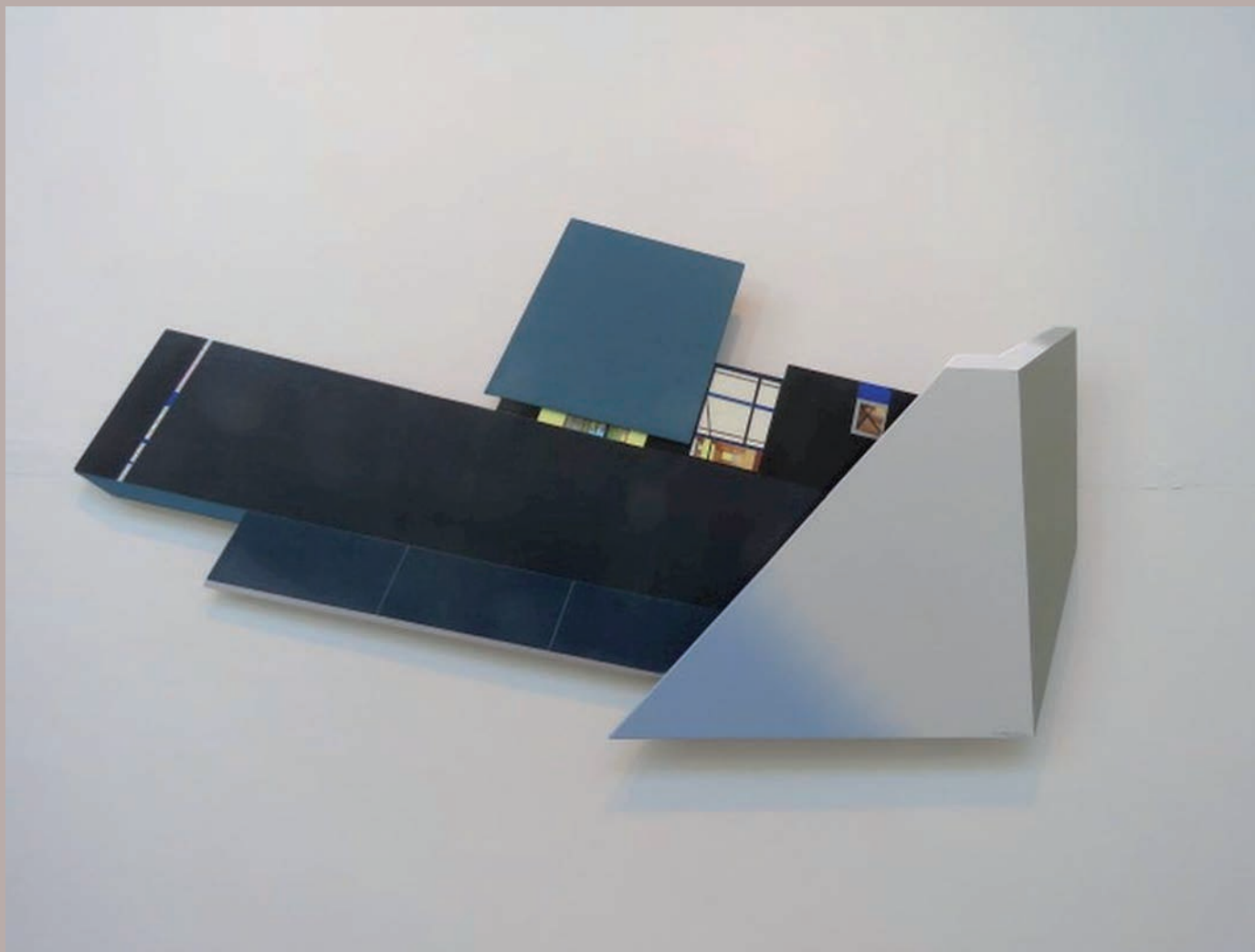

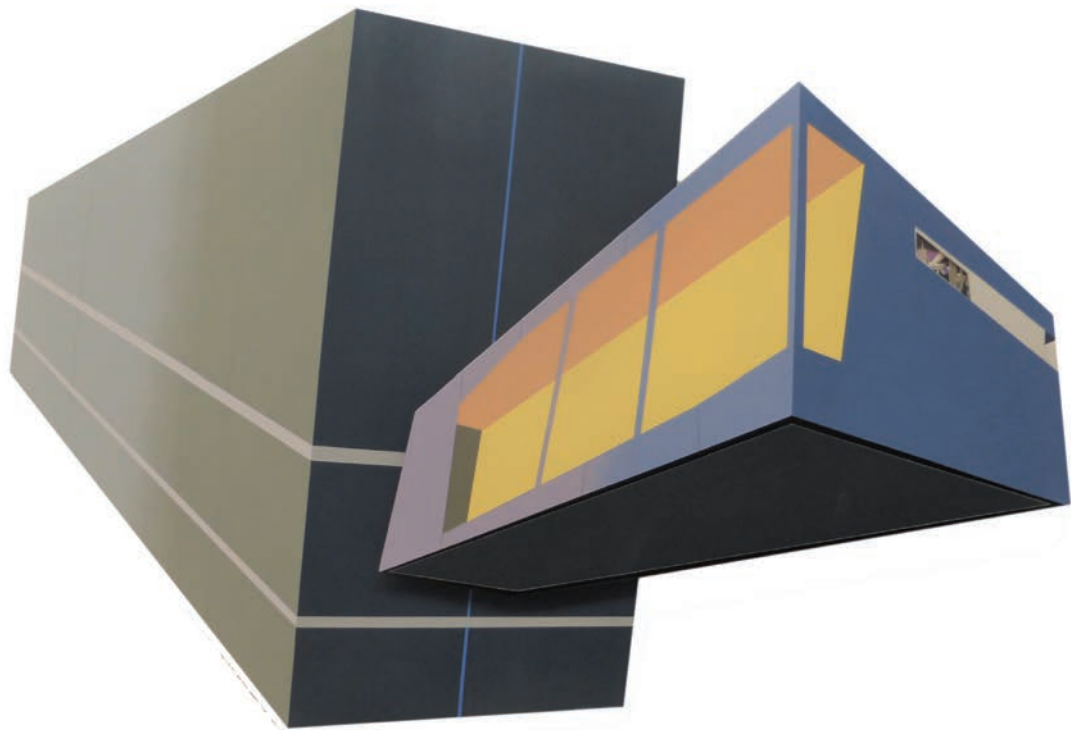
29/08 Tècnica mixta Collage Fusta 121 x 172 cm

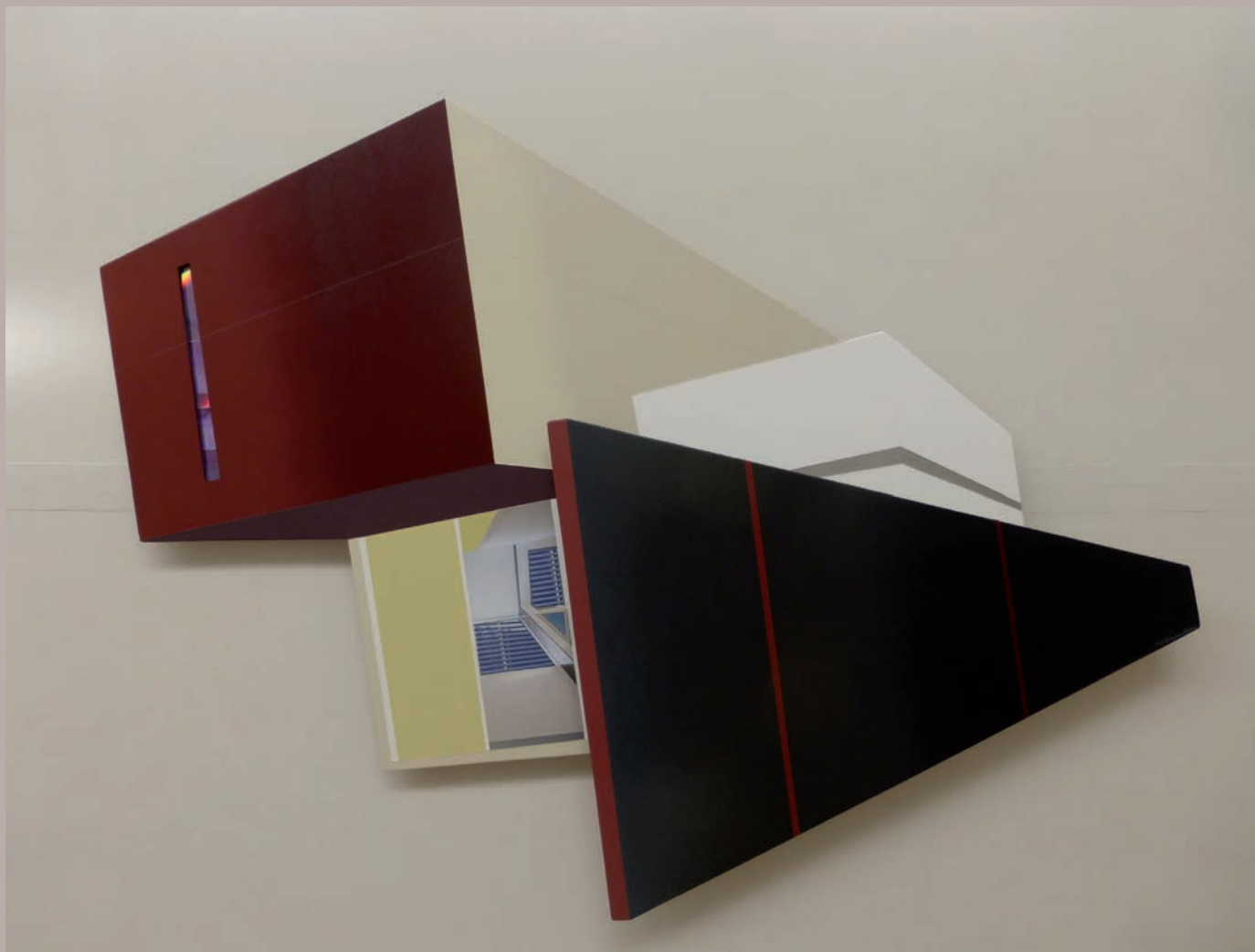

14/ 2023 Tècnica mixta Collage CD Fusta 40 x 40 cm

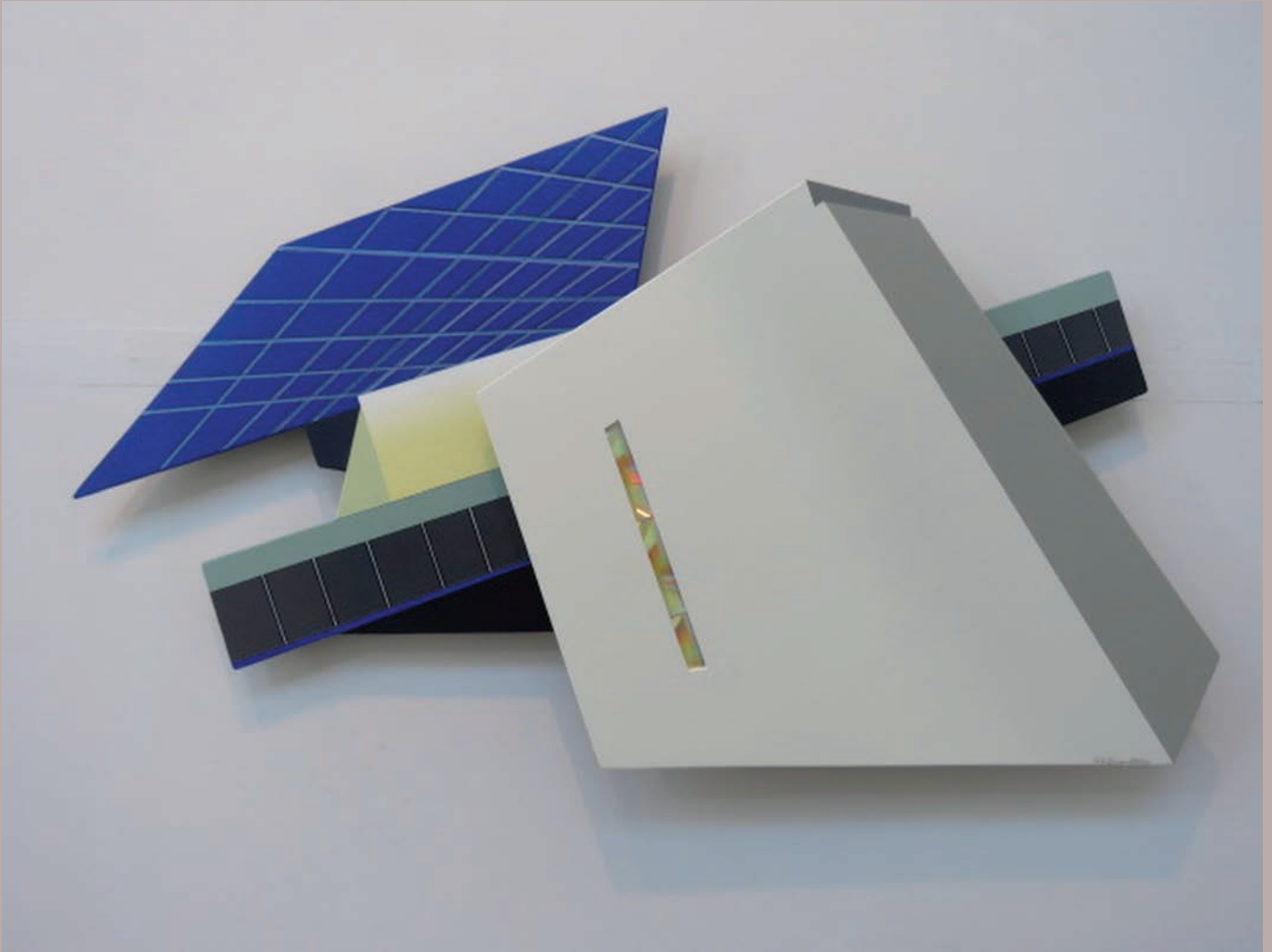

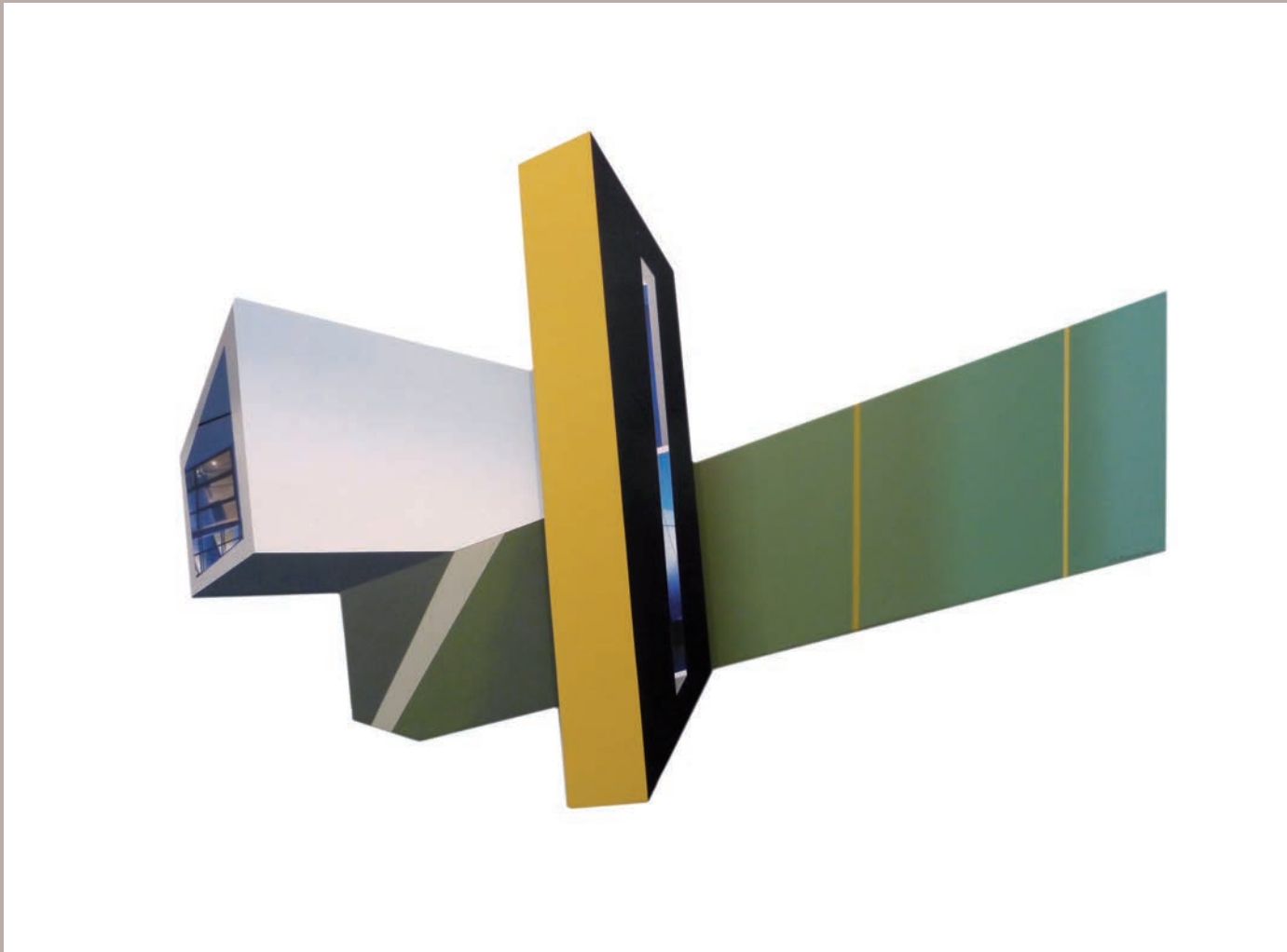

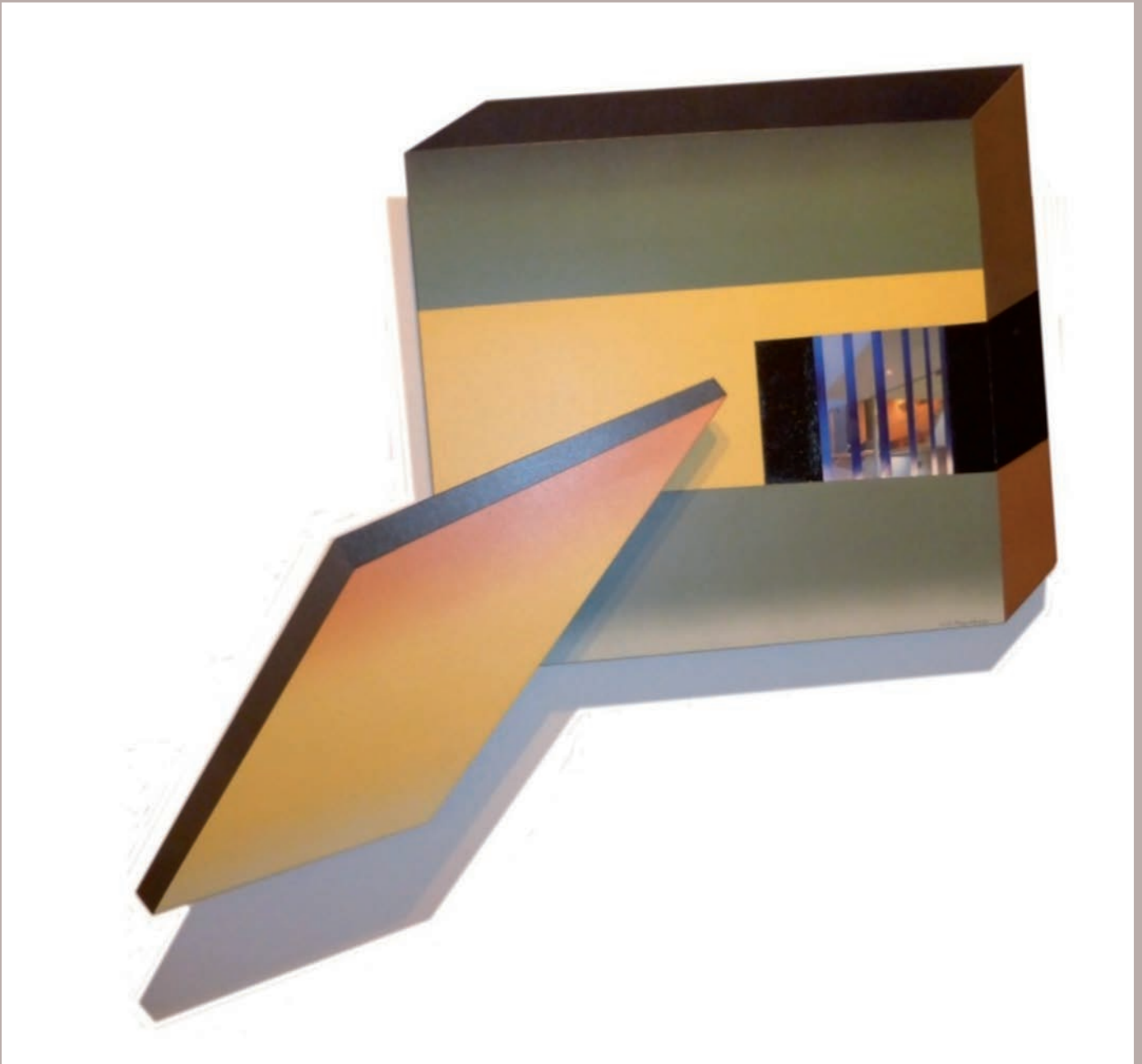
15

15/2021 Tècnica mixta Collage CD Fusta 85 x 120 cm

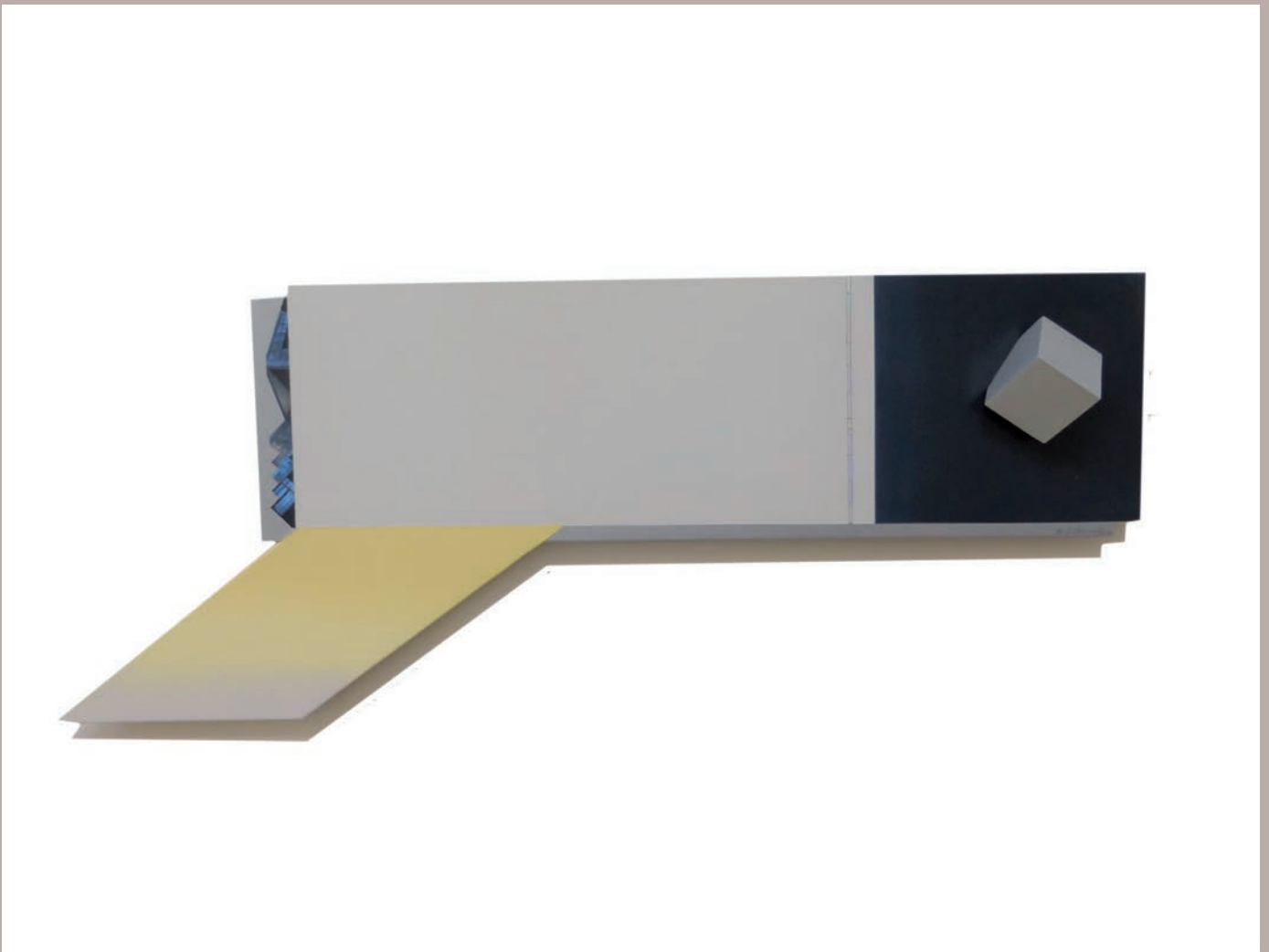
13-2021 Tècnica mixta Collage Fusta 54x90 cm

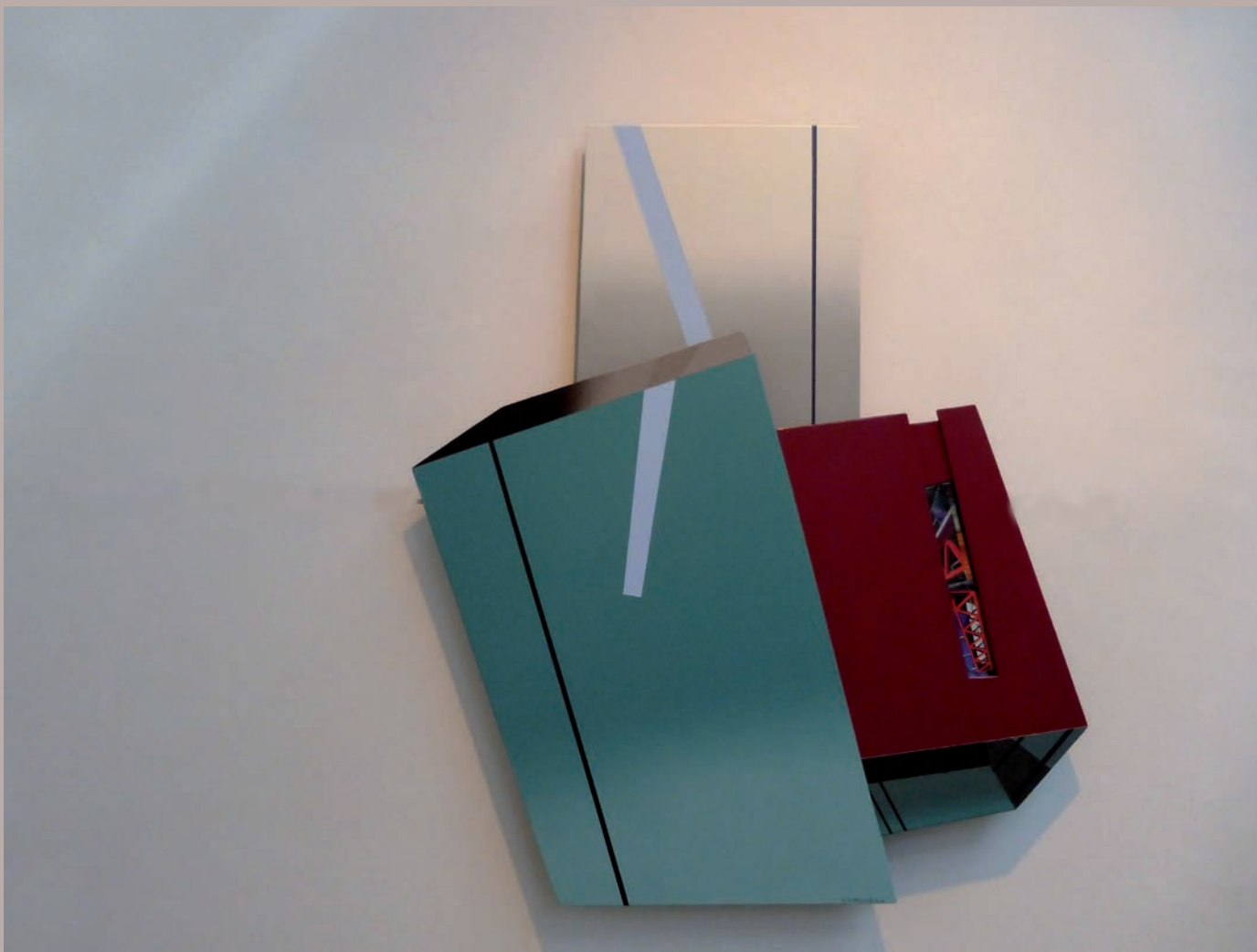

16/2020 Tècnica mixta Collage Fusta 87 x 95 cm

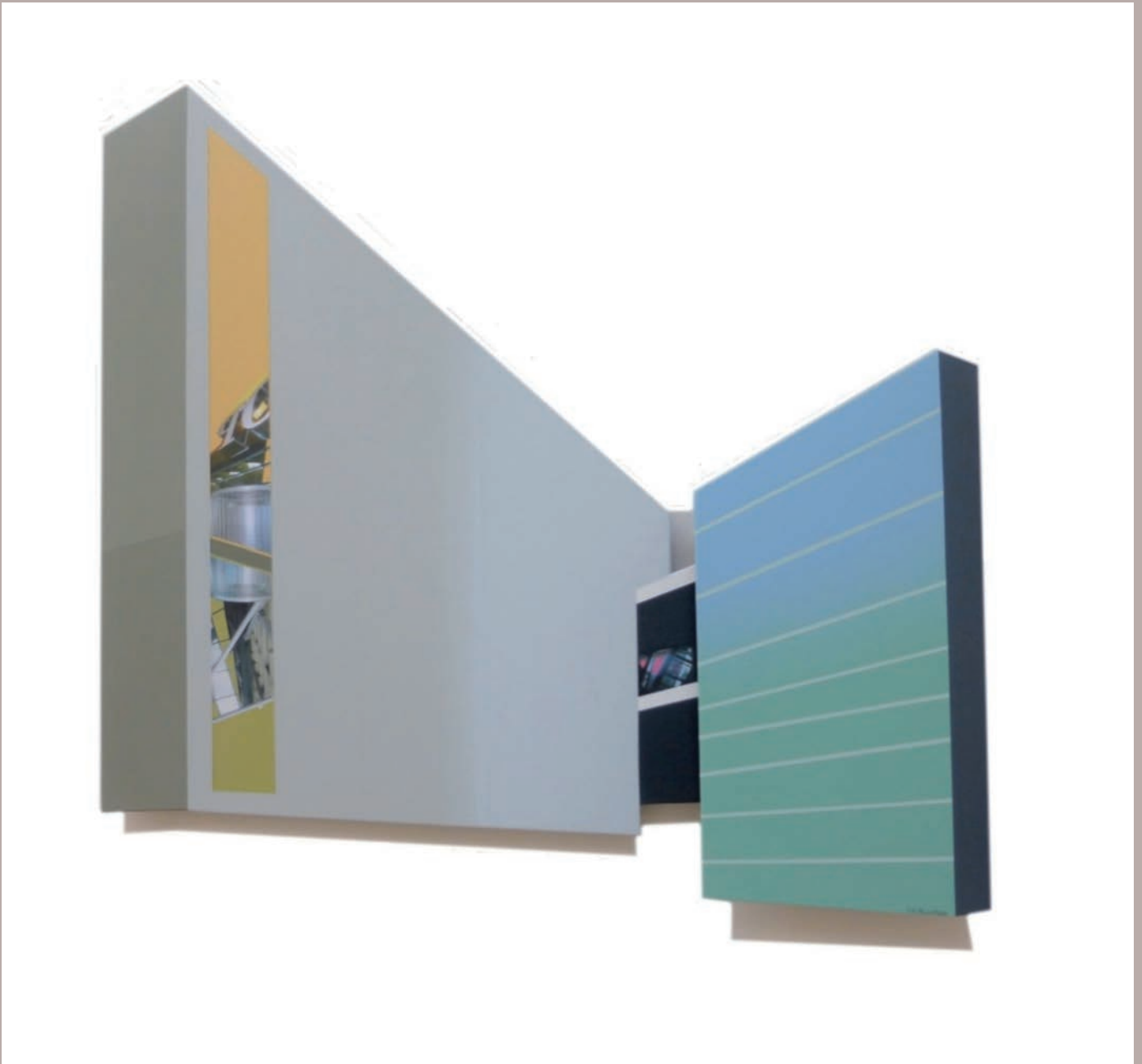

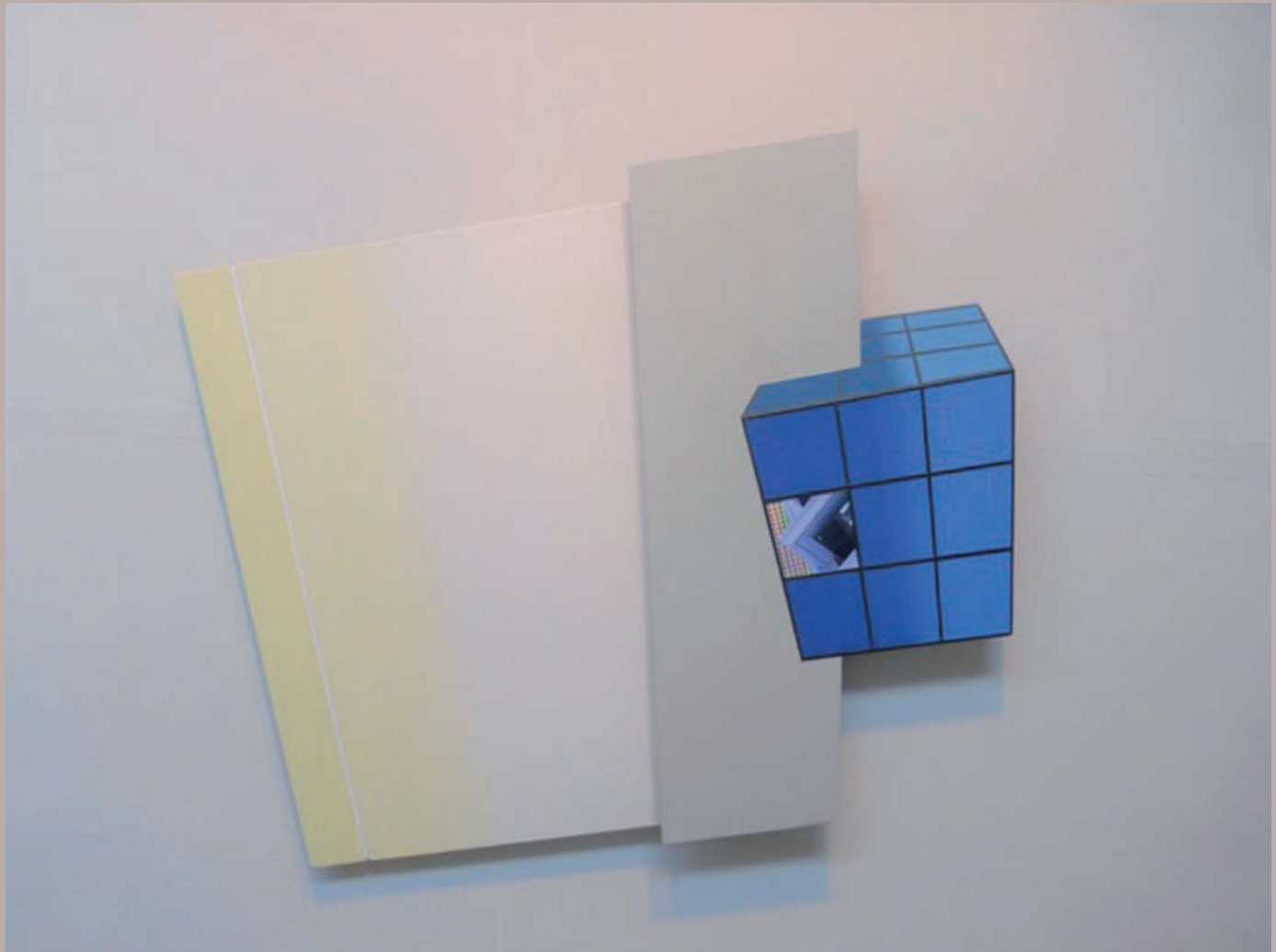

18/2016 Tècnica mixta Collage Fusta 102 x 69 cm

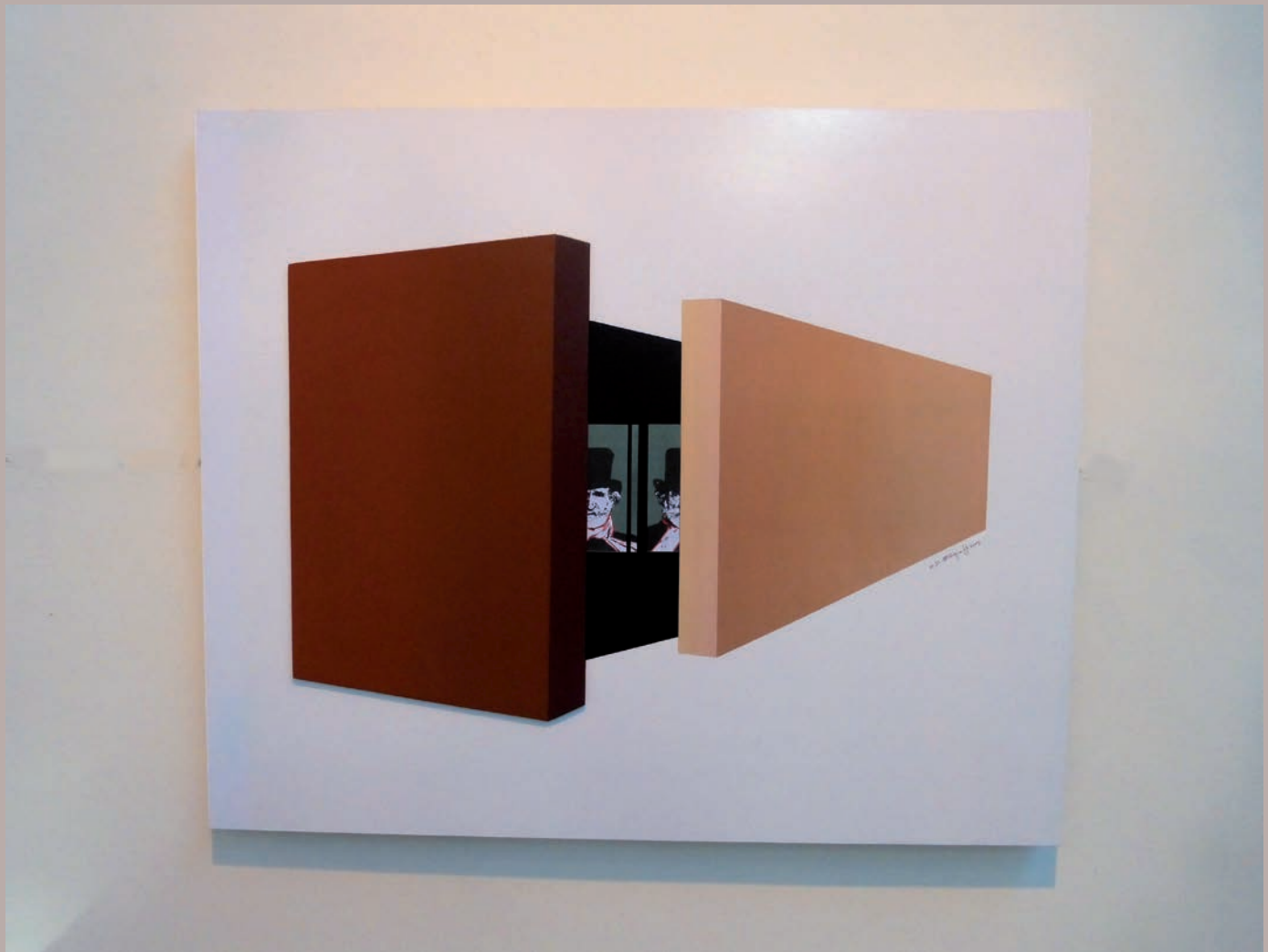

12/2019 Jimi Hendrix a Essaouira Tècnica mixta Collage-Fusta CD 40x40 cm

204/2019 MOGW John Lee Hooker Tècnica mixta Collage-Fusta 68 x 81cm

509/2000 Tècnica mixta Collage Fusta Llum 100 x 115 cm

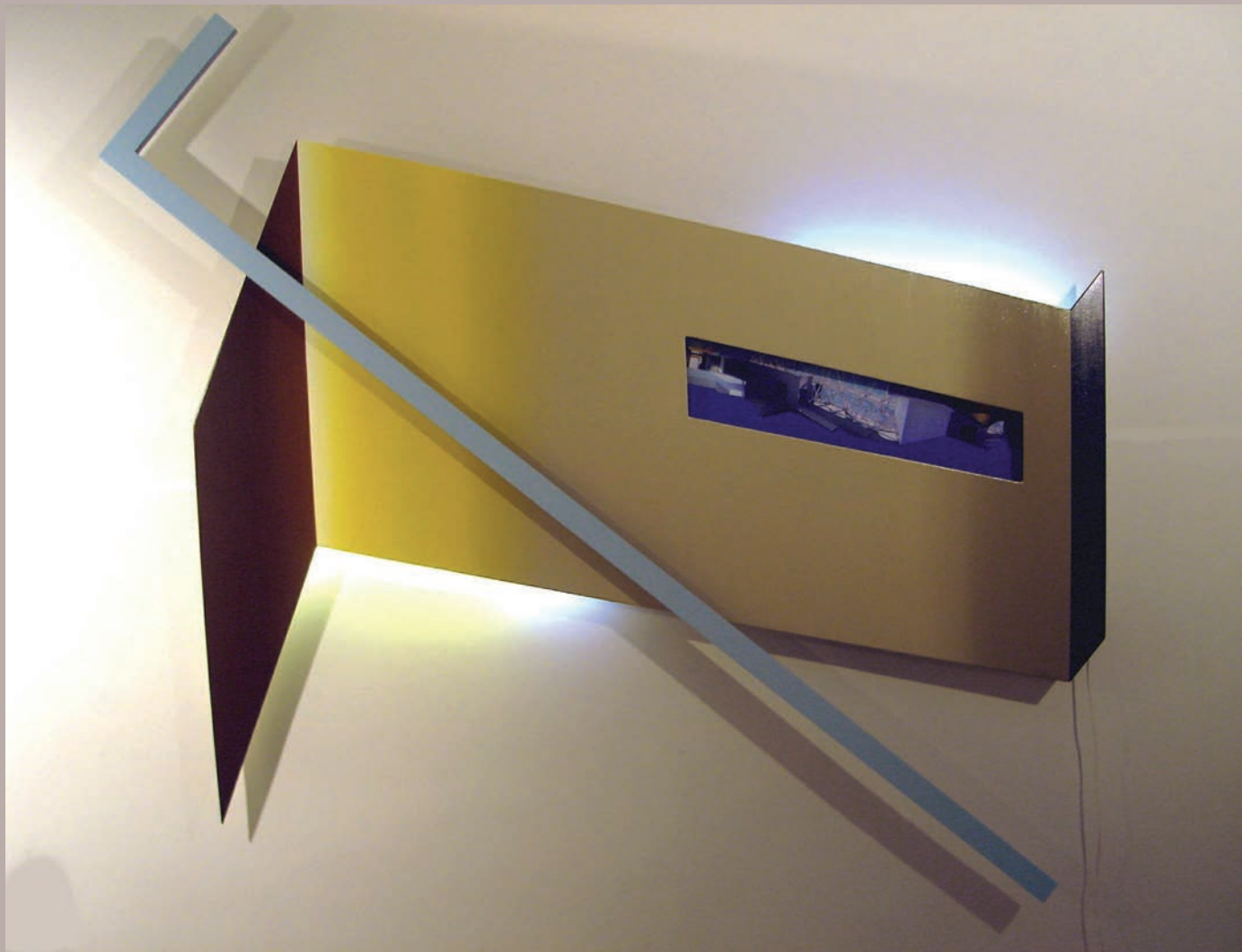
110/2018 Tècnica mixta Collage Fusta 94 x 81 cm

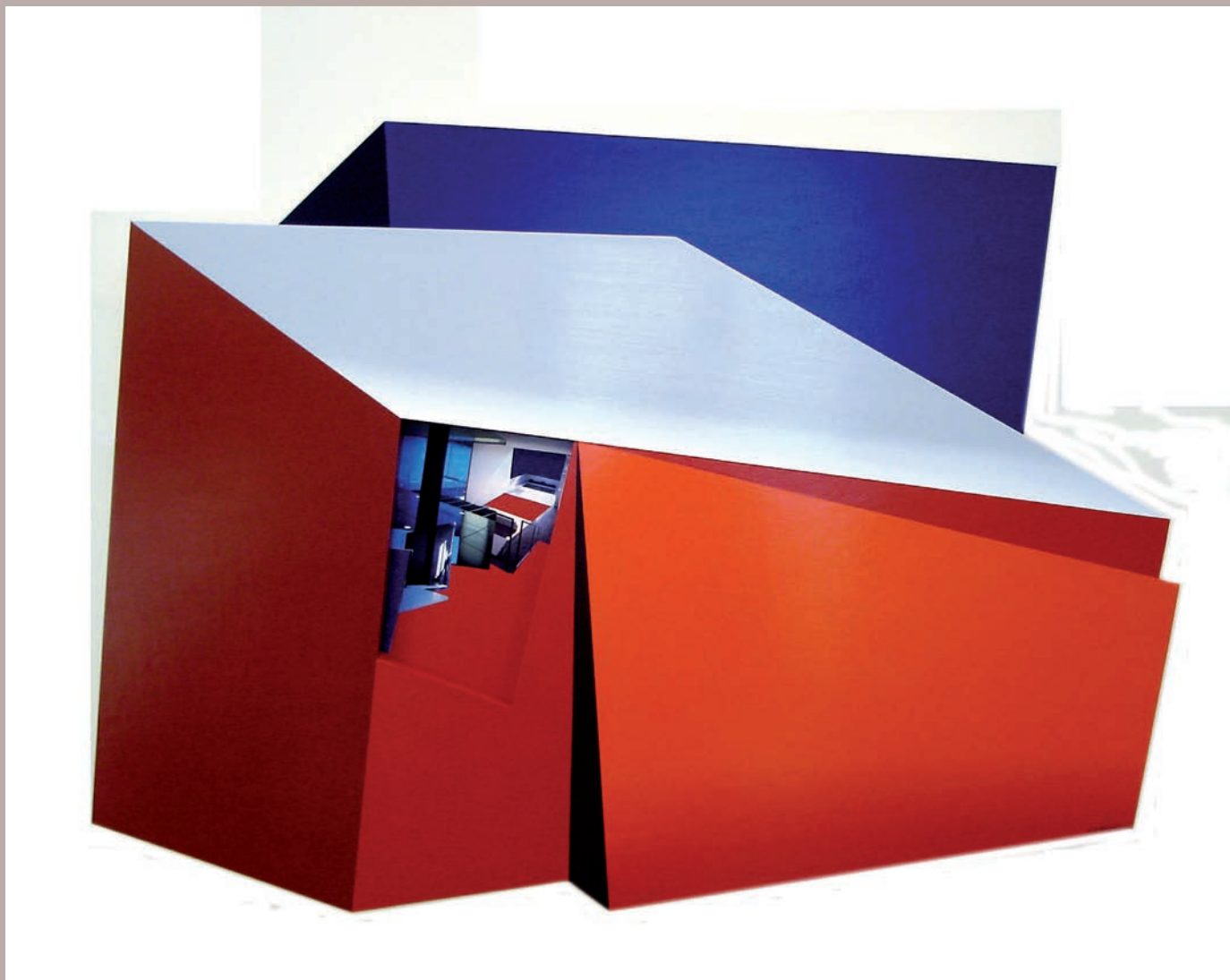
14/07 Tècnica Mixta, Collage Fusta Llum 84 x 106 cm

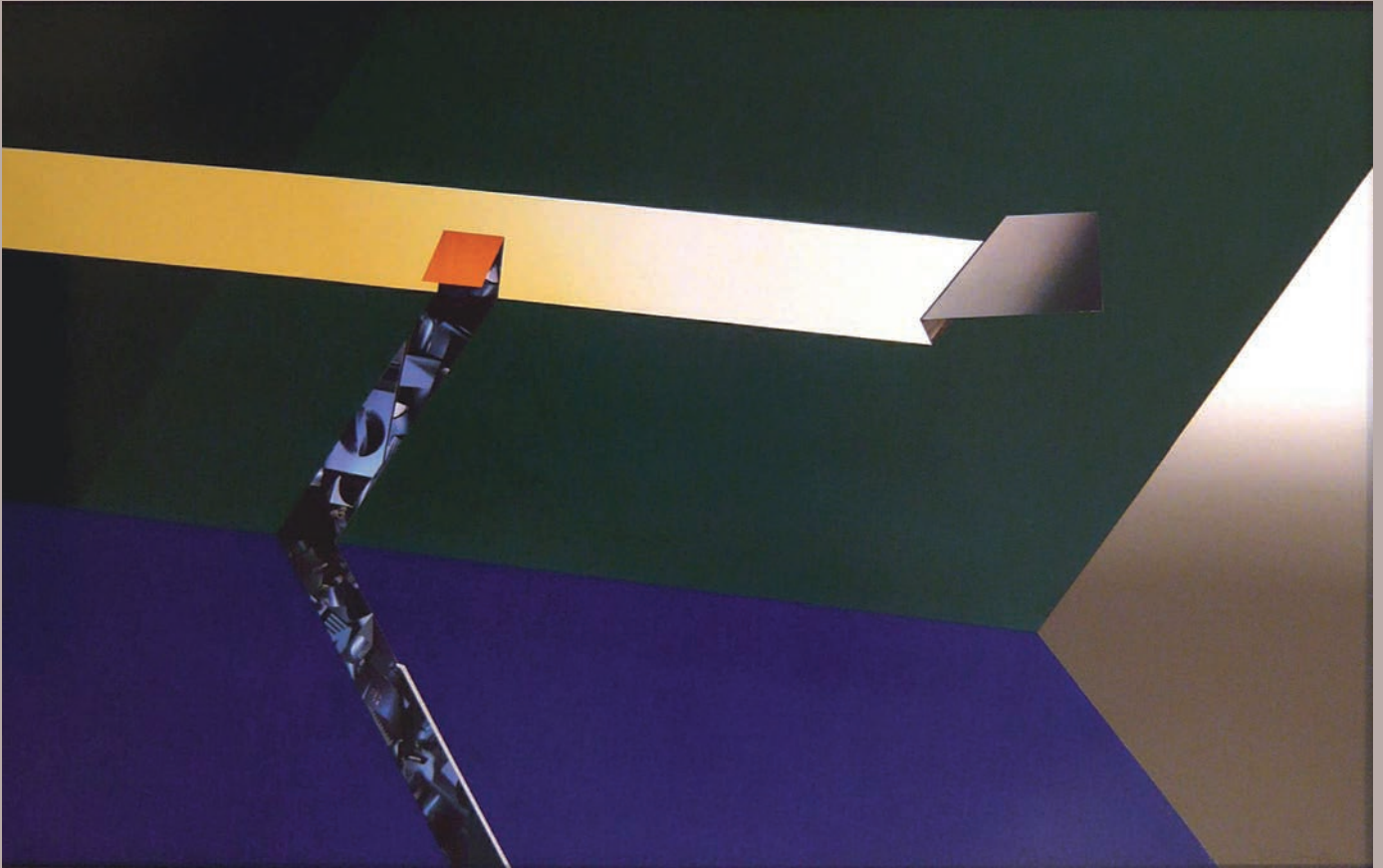
19/09 Tècnica mixta Collage Llum, digitaler Bilderrahmen 180x204 cm

71/ 94 Tècnica mixta Collage Fusta 160 x 100 cm

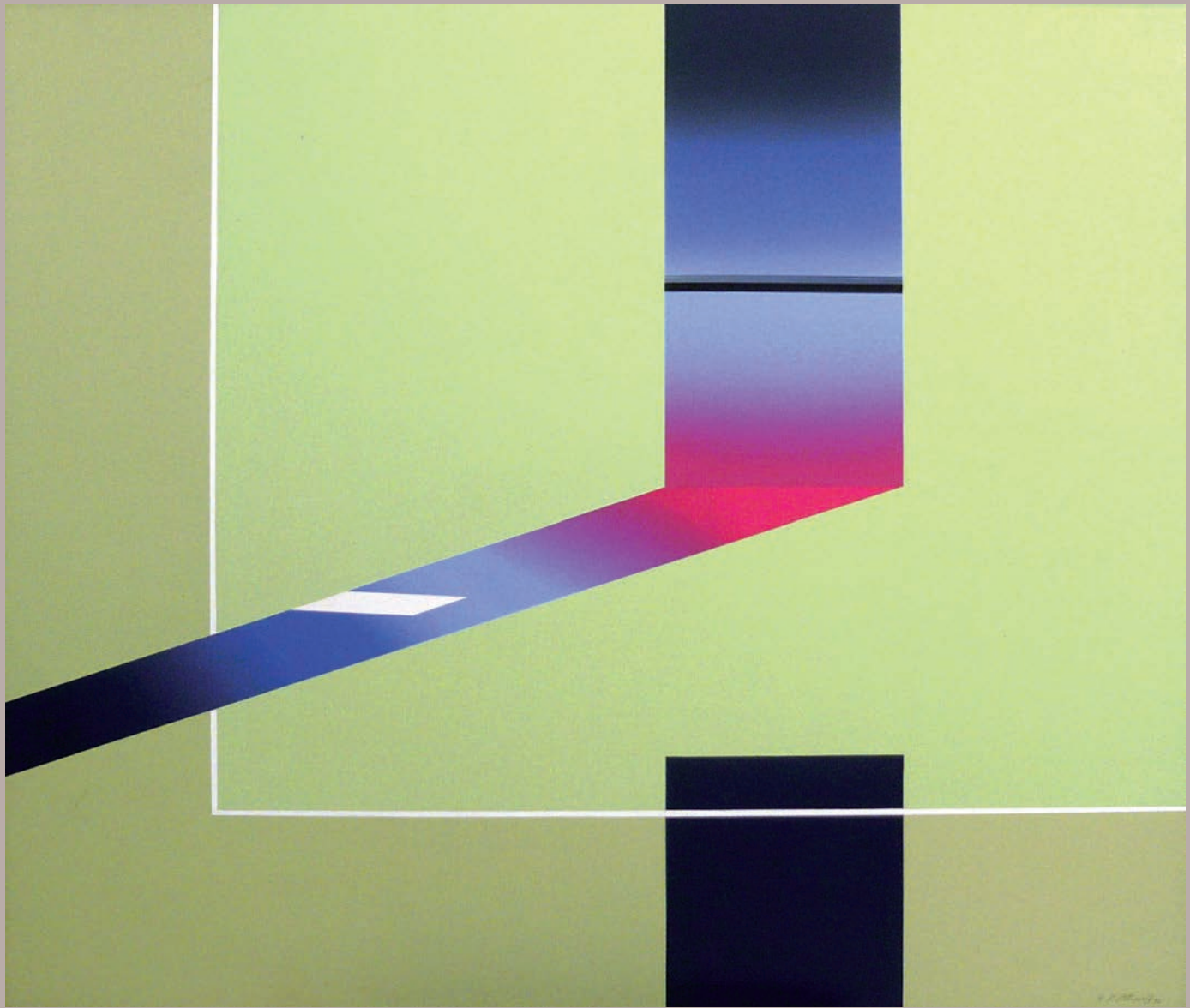

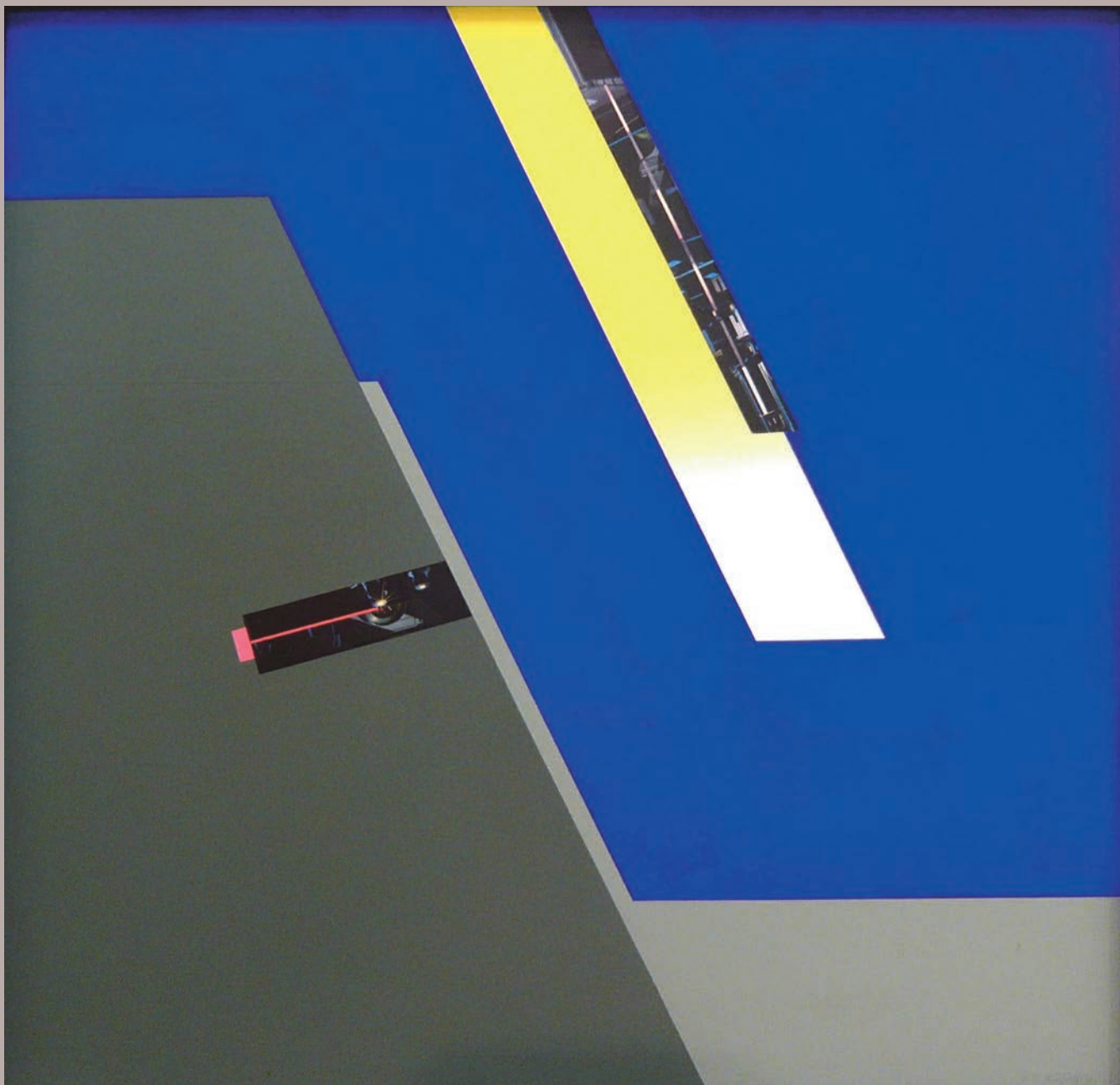
92/96 Tècnica mixta Collage Fusta 100 x 80 cm

23/93 Tècnica mixta Collage Fusta 110 x 100 cm

32/ 91 Tècnica mixta Collage Fusta 118 x 118 cm

Agressió 1978 Tècnica mixta Collage Fusta 120 x 137 cm

Demolició València ,Tècnica Mixta Collage120x137 cm

OBM 1976-19-08 Escultura amb llum 56 x 38 x 33 cm

46

55/86 Formula 1 Tècnica mixta Collage pintura, Fusta 164 x 127 cm

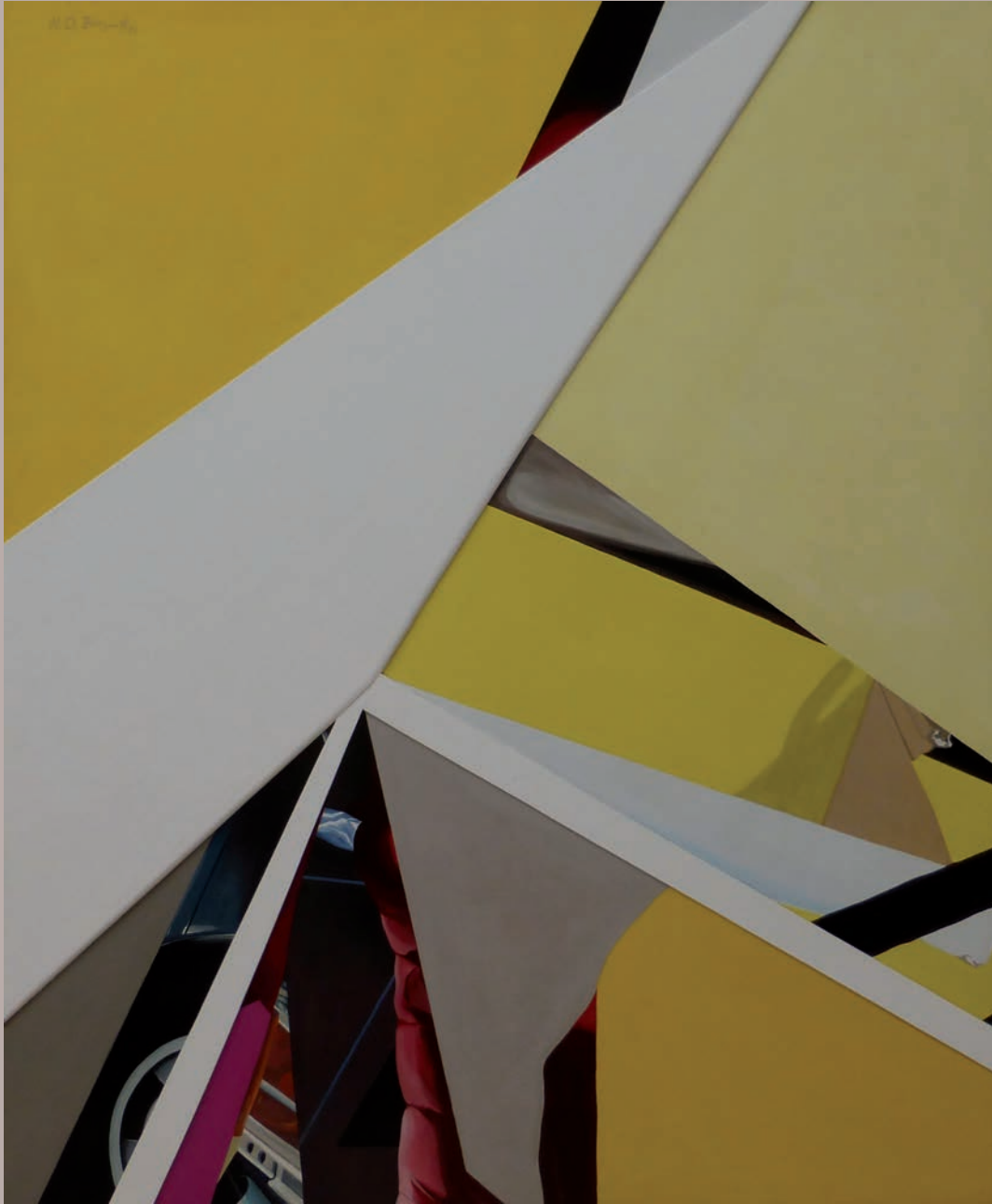

Formula 1, 1982 Tècnica mixta Fusta , 140 x 120 cm

32/ 92 Tècnica mixta Collage Fusta 140 x 118 cm

2/84 Tècnica mixta Collage Fusta 155 x 127 cm

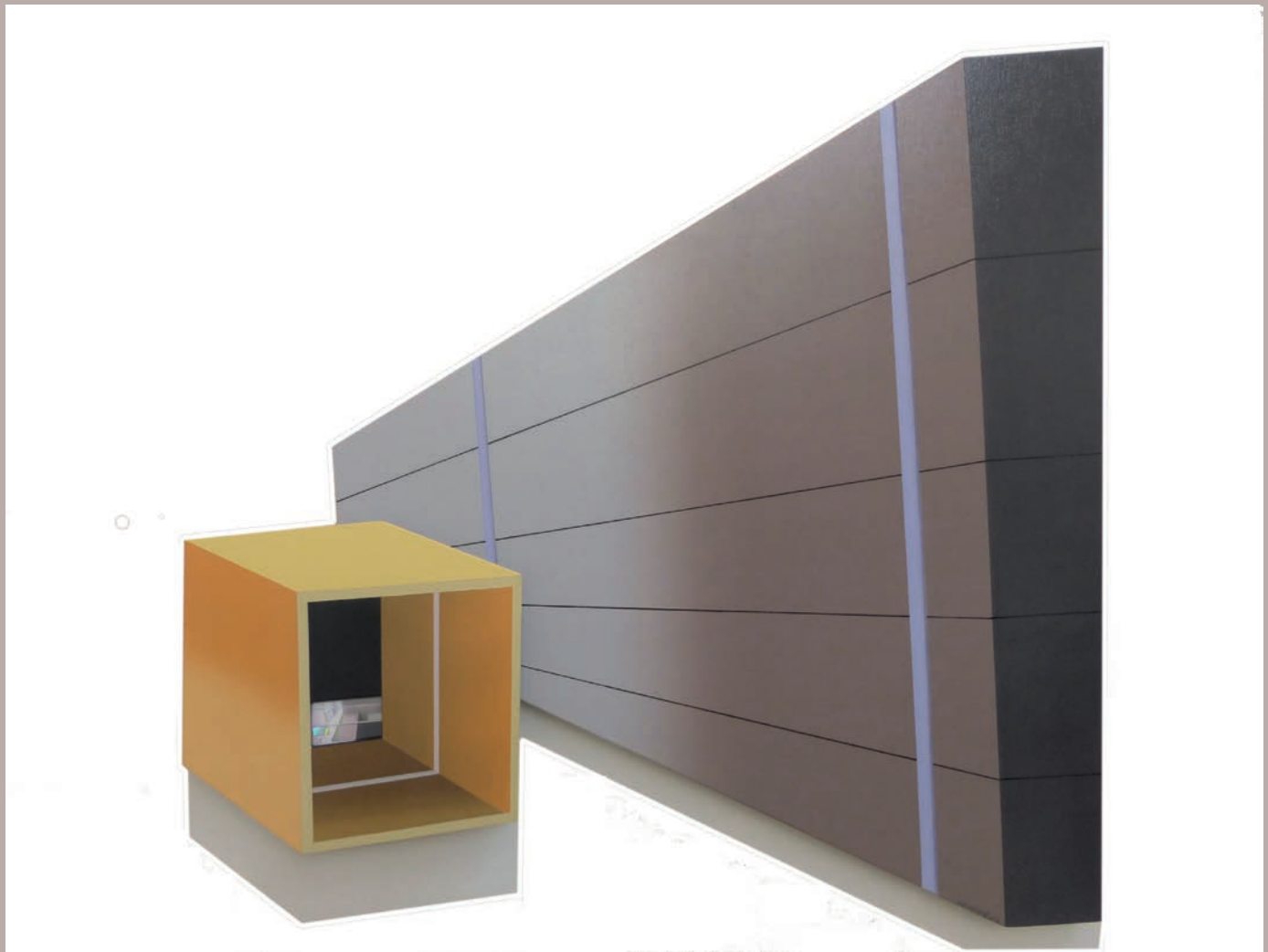
5/ 84 Tècnica mixta Collage Fusta 110x90 cm

52

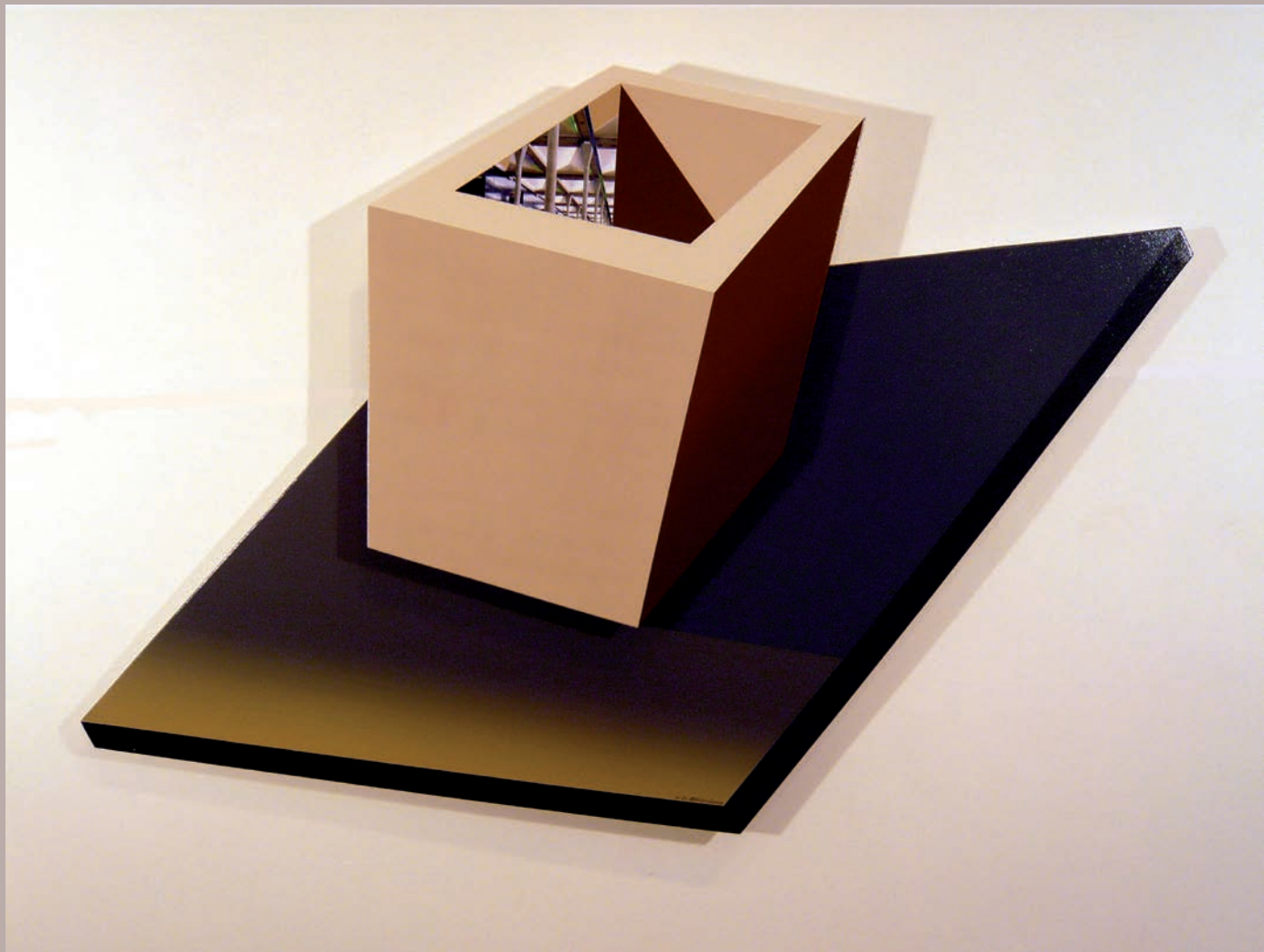
S 18/2013 Columna 280 x 110 x 112 x 70 cm

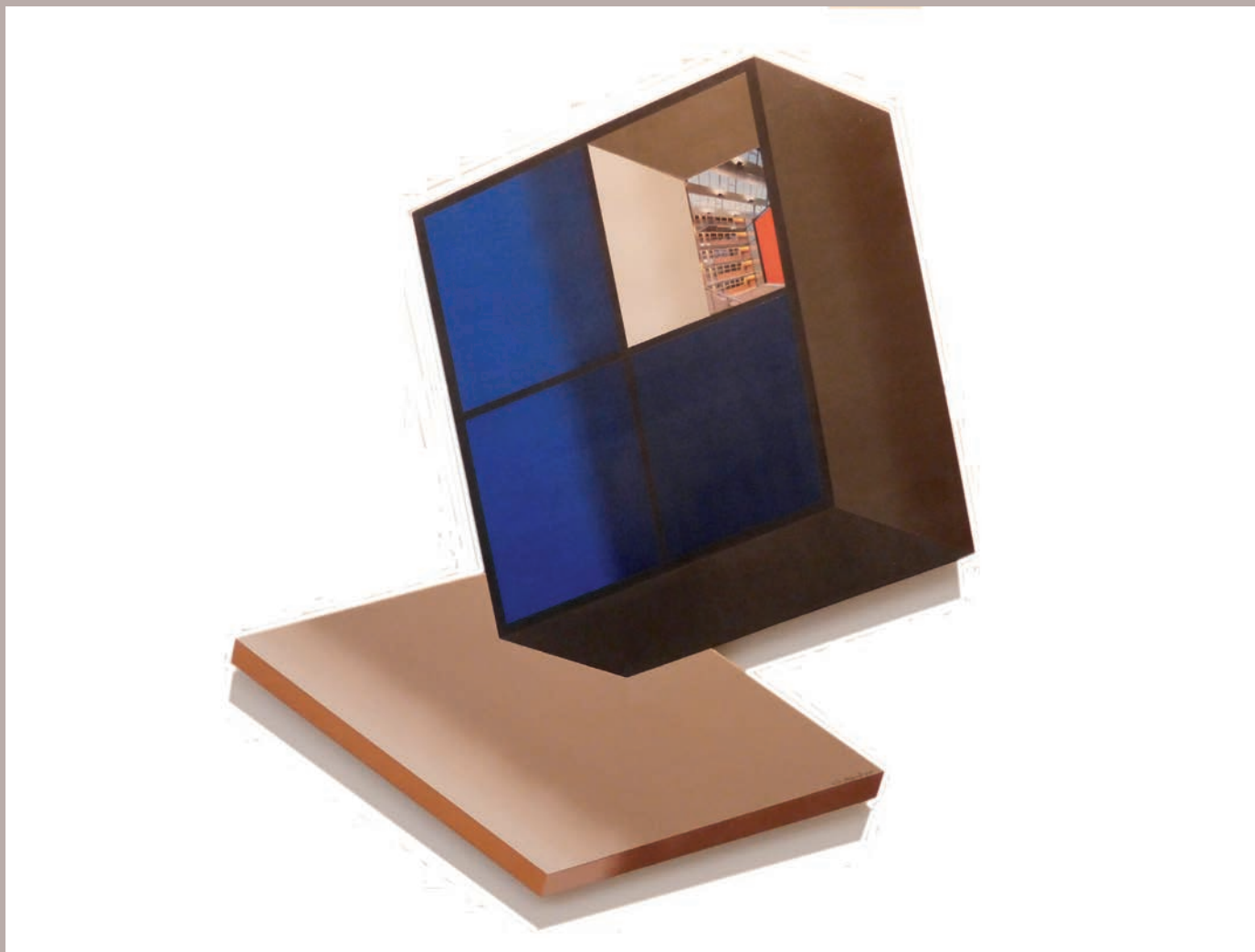
12-2013 Tècnica mixta Collage Fusta 264 x 259 cm

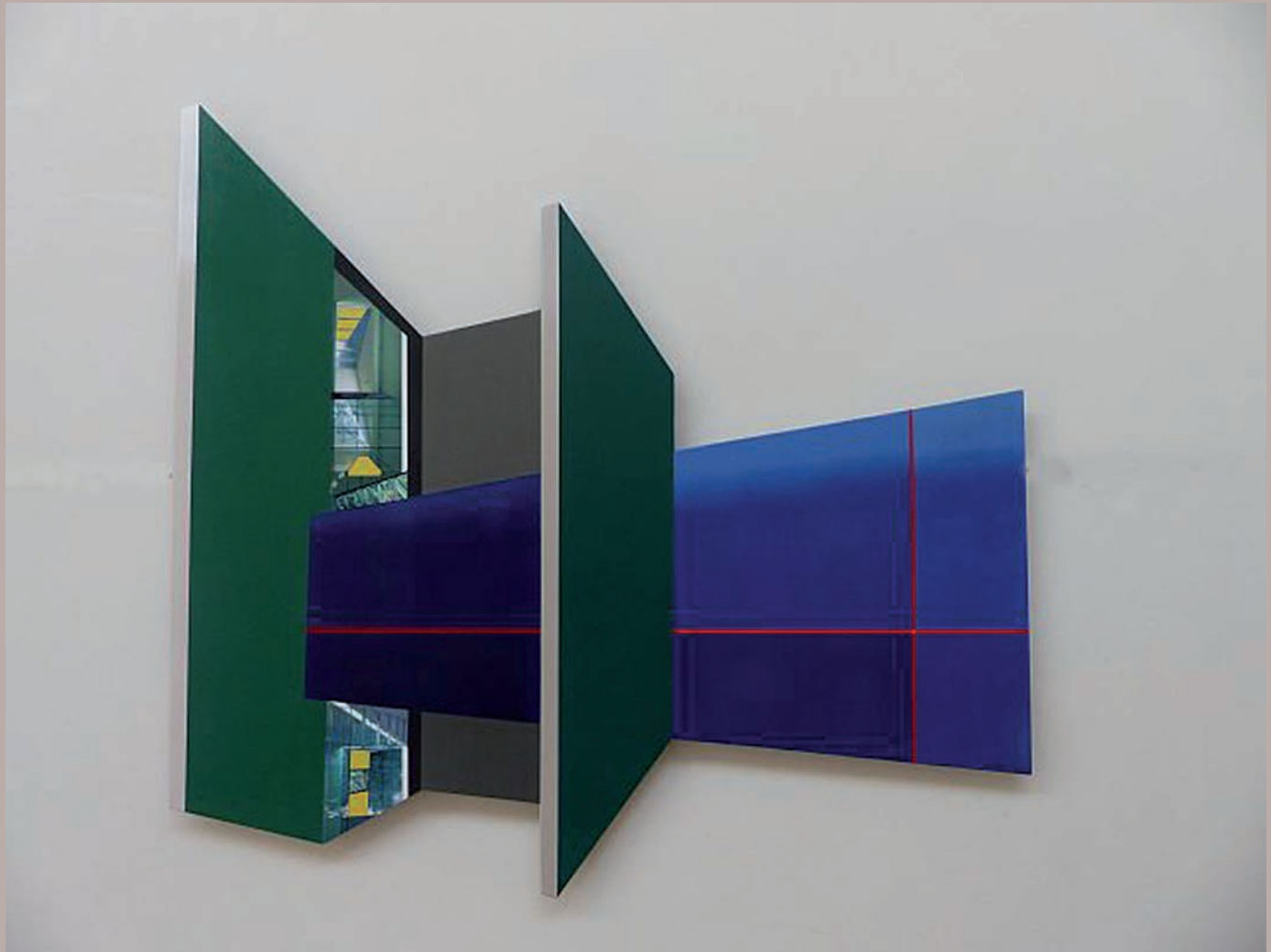

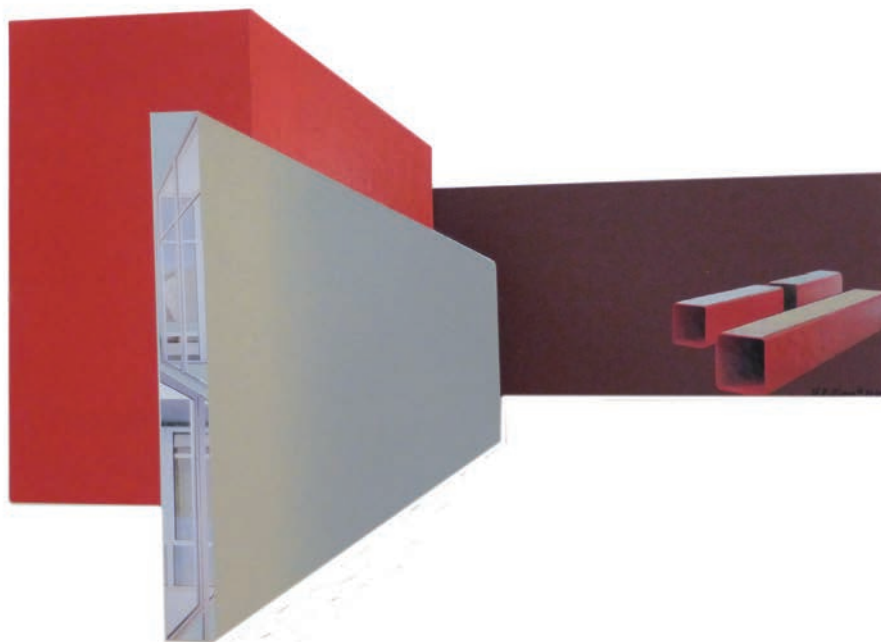
15-2018 Tècnica mixta Collage 95x93 cm

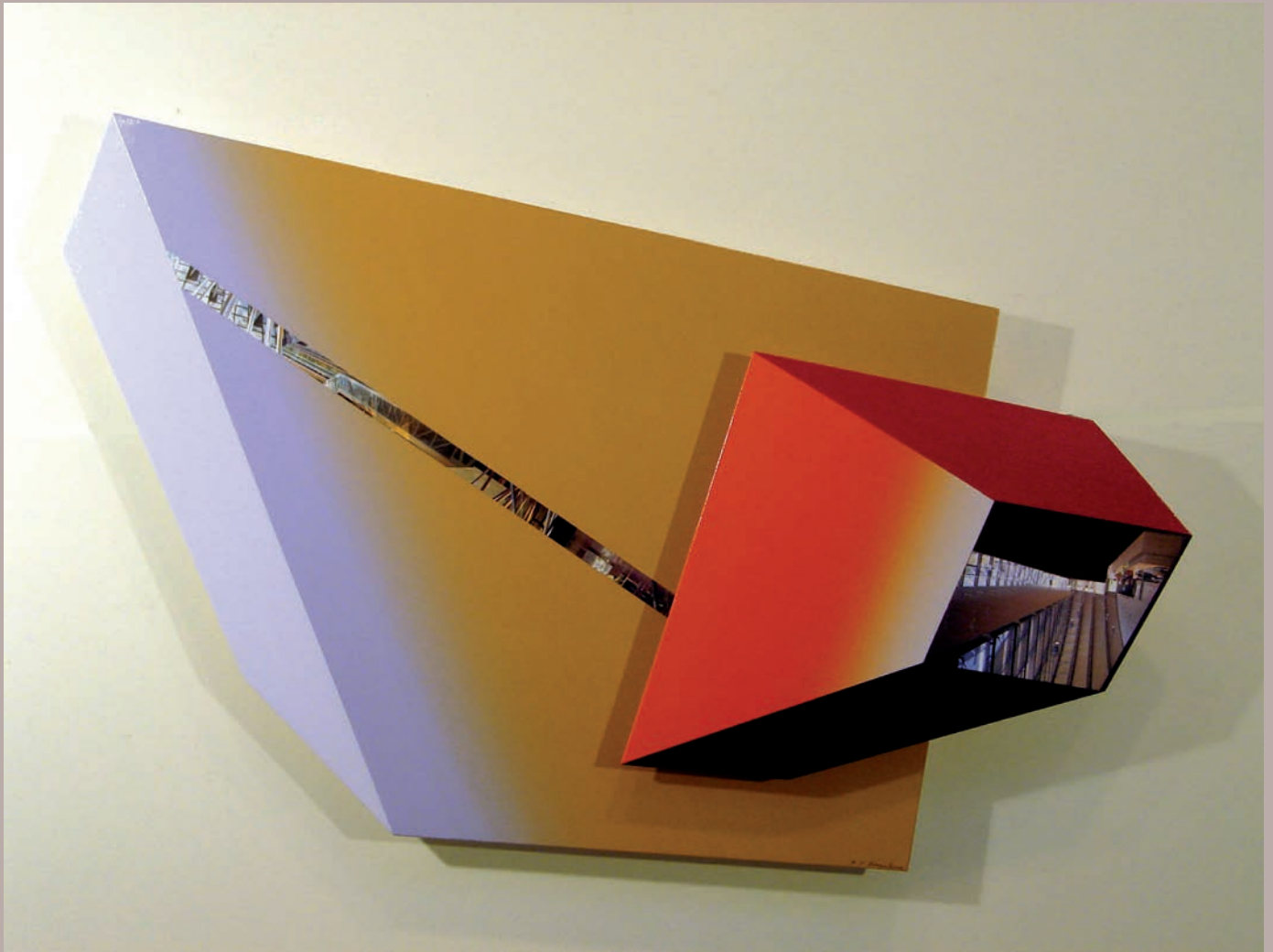
17-18-1989 Tècnica mixta Collage 2m x 1,80cm

22-2008 Tècnica mixta Collage 64x107

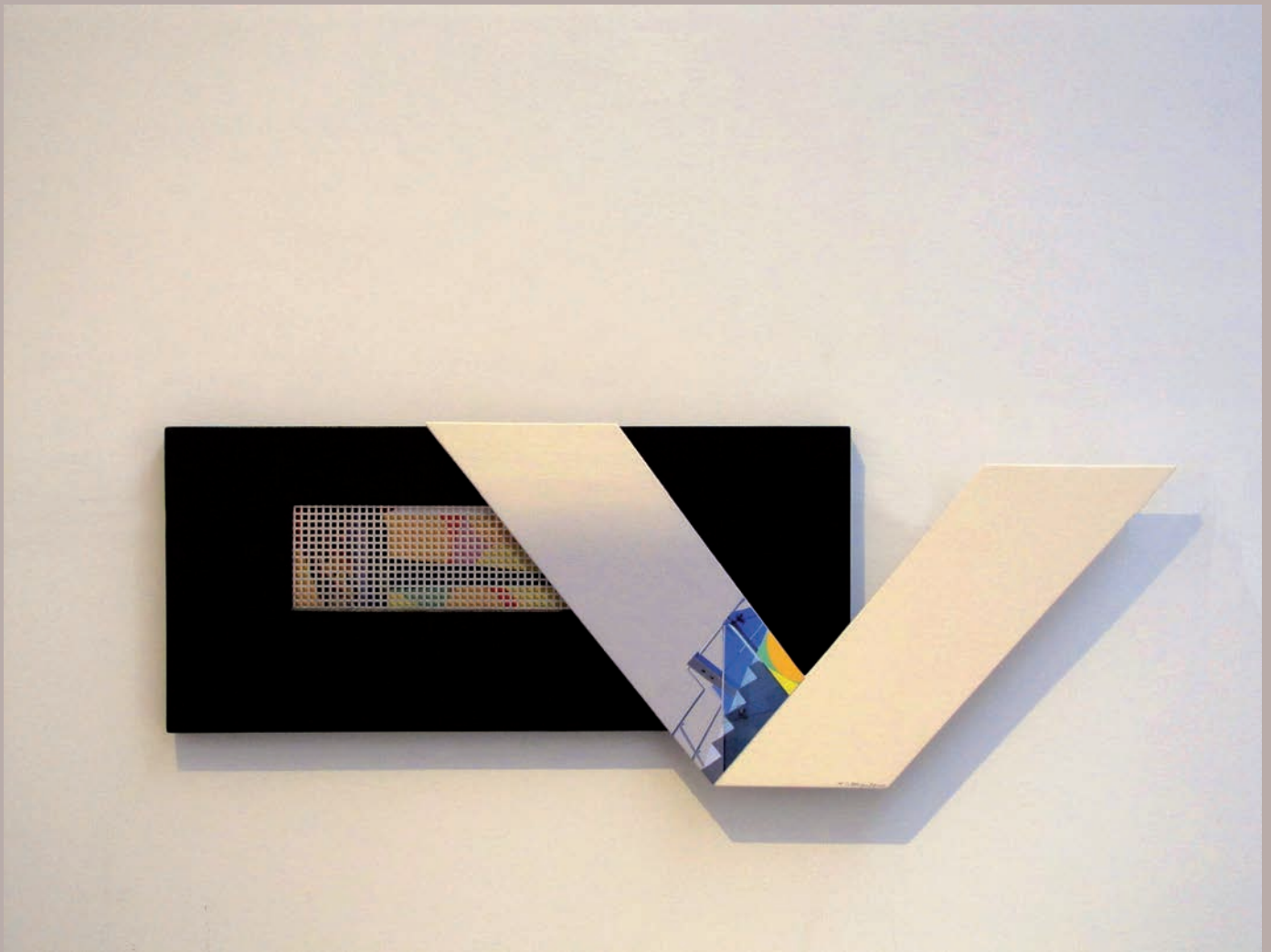

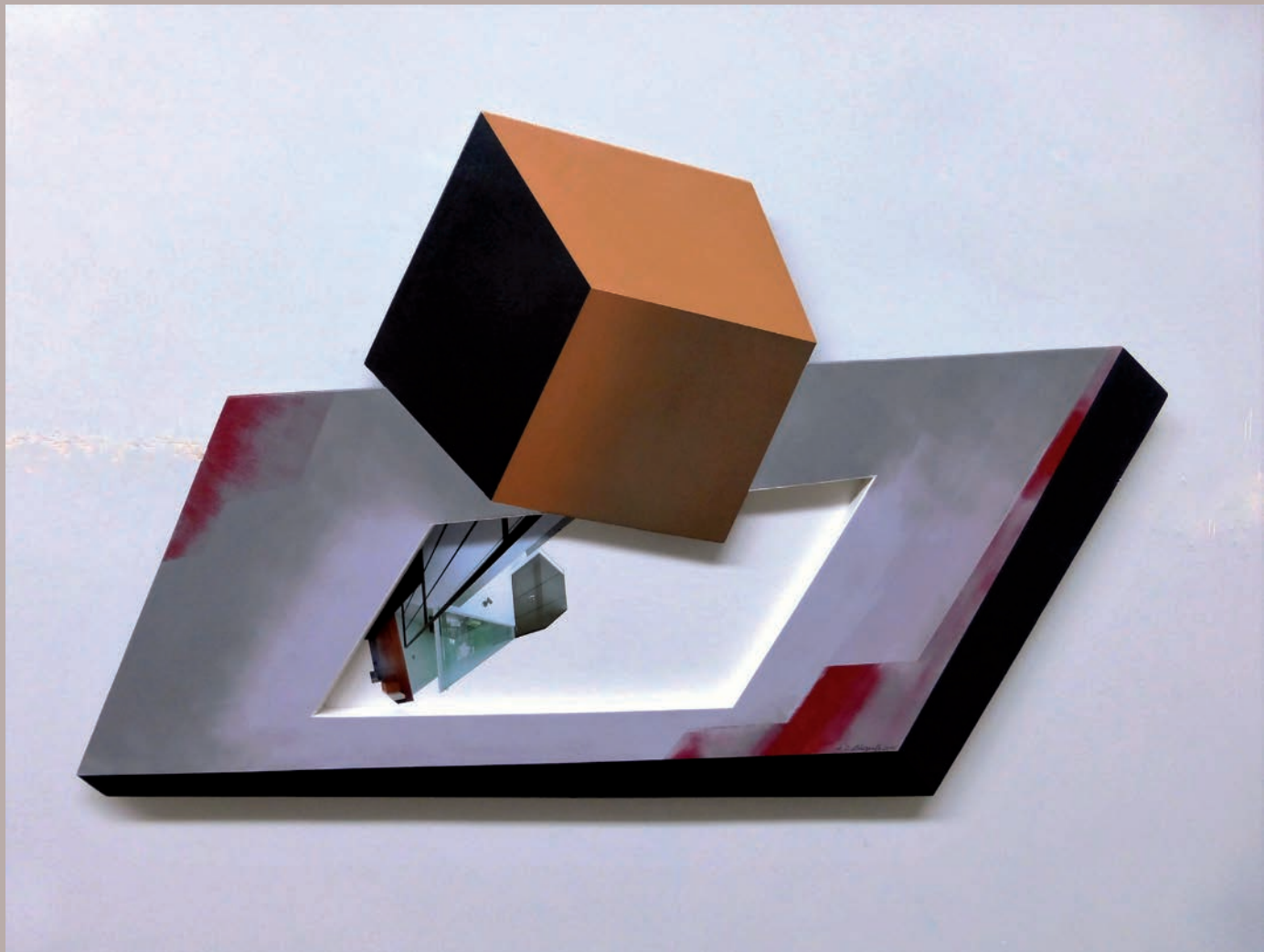

29-2014 Tècnica mixta Collage 60x77cm

110-07 Tècnica mixta Collage Fusta 30 x 84 cm

Hans D. Zingraff

1947 , Karlsruhe, Alemanya

Resideix des del 1974 a Dénia

Des de l'any 1979 exposicions individuals

Caixes d'Estalvis de Dénia, Altea, Pedreguer, Elda, Alacant, Avilés, Oviedo, Gijón, Mieres, Cuenca, Toledo, Vall de Uxo, Alcalá de Henares, Burgos, Stuttgart, Valladolid, Zamora, Àvila, Palència y Salamanca.

Cases de Cultura a Dénia, Alcorcón, Ibi, Castalla, Elda, Villena i Alcoi. Col·legi d'Arquitectes Dénia i Alacant. Col·legi d'Arquitectes tècnics, Alacant.

Exposicions en el Palau de la Diputació d'Alacant, Llotja de Sant Jordi, Alcoi, Instituto Egypcio, Madrid, Centre cultura, Casa de Cultura, Alcoi, Casa de Cable, Javea, Castell de Santa Barbera, Alacant. Gizira Art Center, Cairo. Center of Creativity, Alexandria. Embajada alemana, Cairo. Castillo Porto Mos, Portugal.

Galleries: Mona, Dénia / Canem, Castellón / Glende, Berlin, Alemanya / Palau, Valencia, El Coleccionista, Madrid / Quórum, Madrid / Sargadellos, Madrid / Kleine Komödie, München, Alemanya / Palais Munck, Karlsruhe, Alemanya / Henry, Pau, França / Atlántica, La Coruña / Alahdros, Ibiza / Pilar Mulet, Madrid / IB. Berlín y Javea / La Colección, Moraira / La Caja China, Sevilla / Isabel Bilbao, Xàvia / Torre dels Duc de Medina Celi, Vergel / El Polvorin, Palau, Valencia / Meriem Mezian, Madrid / Carmen Carrion, Santander / Aragon 232, Barcelona, Eivissa, Ibiza / Heupken, Karlsruhe, Böhner, Mannheim, Alemanya.

Museus: Villafames, Logroño, Albacete, Elx, Museo del Constructivismo Español, Marbella, Museo del Grabado Español Contemporáneo, Marbella, Guinea Ecuatorial, Cantanhede, Portugal. Museo de Cáceres, Gizira Art Palace, El Cairo, Center of creativity, Alejandría. Pego, Municipal Museo of Art, Kyoto. Hirohima, Japon.

Fires: Interart, Valencia i Toulouse / Biaf, Barcelona / Artexpo, Barcelona / Lineart, Gante, Kunstschau, Stuttgart, Kunstmarkt, Dresden / ARCO, 2003, 2004 i 2005 / Art Madrid / Fiart, València / Art-Karlsruhe, Alemanya / ST.ART, Strassbourgo, França / Art Fair, Beijing - Peking, China / Discovery, Art Fair Colongna, Alemanya / Santa F, New Mèxic, Amerika / Art Fair Donostia, San Sebastian/ Art Madrid / Marb Art, Malaga / Fiart, València.

Premis i Distincions: Primer Premi 1981, "Minicadros", Elda / Tercera Medalla 51. Salón de Otoño, Madrid, 1982 / Bial de Deporte, Madrid, Segunda Medalla ,52. Salón de Otoño, Madrid / Premio "Galerías Preciados ", Madrid, 1986 / Bial de Deporte, Barcelona / Medalla de la OMJET, El Cairo / Bienale El Cairo 2010.

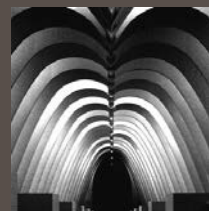
Exposicions col·lectives i concursos: Gezira Art Palace El Cairo / Museo Nacional de Lima, Perú / Museo Lladró, Nueva York, América / MUBAG, Alacant / Museo Cantanhede, Portugal / Centro Penitenciario de Orense / Musée Art & Culture de Lescar, França / Art Fair au Chelsea Hotel, Nova York...

I molts mes... [www. Hansdieterzingraff.com](http://www.Hansdieterzingraff.com)

PUBLICACIONS DE LA LLOTJA DE SANT JORDI

- 2013 1. ANTONI MIRÓ. L'Hospital Sueco-Noruec d'Alcoi.
2. 60 ANYS DE GEOMETRIA. Col·lectiva.
3. ARCADI BLASCO. A peu de forn.
- 2014 4. JOSEP RENAU. The American way of life.
5. TOMÀS FERRÁNDIZ. Temps de Guerra (1936-39).
6. ANTONI MIRÓ. El Vol del gat.
7. AURÈLIA MASANET. Trama i ordit de l'existència.
8. MIQUEL NAVARRO. La Mirada.
- 2015 9. MIQUEL CALATAYUD. Imaginari.
10. SEMPERE, sempre entre nosaltres. Col·lectiva.
11. ART VALENCIÀ. Col·lecció Martínez Guerricabeita.
12. ENRIC SOLBES. Una mirada nòmada.
13. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Homenatge 50x50.
- 2016 14. ADRIÀ PINA. Política interna.
15. EN UN SILENCI QUIET. Col·lectiva.
16. ESTUDIS D'ART. Col·lectiva.
17. EL RESCAT DE LA PINTURA. Col·lectiva.
18. A. MIRÓ / M. NAVARRO. Costeres, ponts i xemeneies.
- 2017 19. MIRALLS DEL MIRACLE. El patrimoni industrial.
20. PER A JOAN VALLS. Papers i collages.
21. XAVIER LORENZO. La pintura.
22. FERRAN CABRERA I CANTÓ. 150 anys.
- 2018 23. A MIQUEL HERNÁNDEZ. Setanta-cinc per setanta-cinc.
24. ESPAIS AVANÇATS. Escola d'Art d'Alcoi.
25. ALEXANDRE SOLER. La imaginació desbocada.
26. CRESPO COLOMER. Passió per la fotografia.
27. RIGOBERT SOLER. L'exuberància del Mediterrani.
28. VICENT M. VIDAL I VIDAL. Mig segle d'Arquitectura.
- 2019 29. JOAN CASTEJÓN. Introspectiva, obra sobre paper.
30. S. VIANA / M. DÍAZ / L. PASTOR. Temps d'Art.
31. NOU PRESENCIES. Itineraris plurals.
32. POLÍN LAPORTA. La memòria del temps.
33. MANUEL BOIX. La Nau de Caront.
- 2020 34. A OVIDI MONTLLOR. Vinticinquevacances. Col·lectiva.
35. PACO SEMPERE / DAVID TRUJILLO. Temps d'Art.
36. AURORA VALERO. Ritme i estructura.
- 2021 37. ISABEL-CLARA SIMÓ. Pintura & Poesia.
38. FRANCESC JARQUE. La càmera i la vida.
39. P. CANTÓ / J. CREMADES / A. ALCARAZ. Temps d'Art.
40. D'UN TEMPS D'UN PAÍS. Col·lectiva.
41. ANTONI MIRÓ. Recent pintat.
- 2022 42. GRUP D'ELX. Col·lectiva.
43. PILAR SALA. De la natura a l'art.
44. ARJONES. D'un temps i un país.
- 2023 45. PASSIÓ PEL COL·LECCIONISME. Col·lectiva.
46. RAMON PÉREZ CARRIÓ. Les rodes de la memòria.
47. CRISTINA NAVARRO. Trajectòria
48. HANS D. ZINGRAFF. El camí és la meta

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

EL CAMÍ ÉS LA META
Hans D. Zingraff

Alcoi, 30 novembre 2023 - 28 gener 2024
LLOTJA DE SANT JORDI

LLOTJA DE SANT JORDI

AJUNTAMENT D'ALCOI

**CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ**
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT
AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTOS
GENERALITAT
VALENCIANA